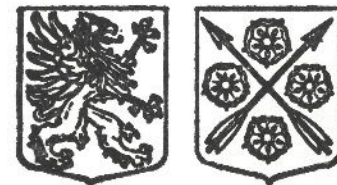
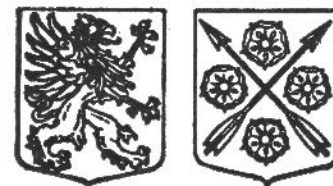

Södermanlands-Nerikes Nation

Majhälsning till landsmännen - 50 - 1977

Södermanlands-Nerikes Nation

Innehåll

Glad Maj!	3
Istället för högtidstal	4
En återblick på 1920-talet	7
"Båten till Grekland"	16
På Madagaskar. En bruksanvisning	25
Spexvåren 1957	28
Avlidna landsmän	35
Från vår till vår	36
Nationens ämbetsmän	42
Nationsföreningar	43
Nationens ekonomi	44
Examinerade	49

Redaktör:

Fil.dr. Per Sörbom
Ö. Tulegatan 26
733 00 Sala 0224-155 41

Södermanlands-Nerikes Nation,
Box 661
751 28 Uppsala 1

Seniorföreningen:

Seppo Gerestrand
Uppsala Sparbank
Box 96
751 03 Uppsala pg 2 59 06-9

Seniorföreningens styrelse

Fil.dr. Sven G. Svensson
Univ.råd. Gunnar Wijkman
Doc. Lars Hellberg
Herr Rudolf Edén
Red. Carl-Uno Sjöblom
Byrådir. Ulla Flodkvist
Fil.lic. Stig Holmquist
Advokat Lars Ekman
Civ.ek. Filip Wistedt
Fil.kand. Eva Westerberg
Fil.mag. Seppo Gerestrand

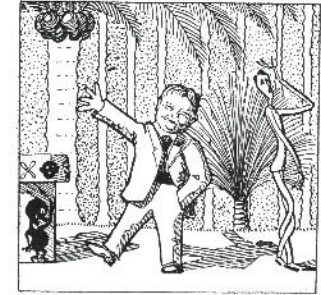
Redaktör:

Univ.lektor Per Sörbom

Sekreterare:

Förste kurator Jussi Nyman

Glad Maj!

Detta märkliga år då allt och alla tycks jubilera var det naturligtvis Majhälsningsredaktörens önskan att till var och en som beflitat sig om nationens bästa överlämna en omfångsrik minnesvolym bunden i rött marockängband och försedd med guldsnitt. På grund av medlens oerhörda knapphet har denna dröm förblivit lika orealiserad som ett kärnkraftsfritt samhälle i centerpartiets Sverige.

Vad får Du då i stället, Senior? Förflytta blicken några cicero* åt vänster så ska Du finna en innehållsförteckning som vet berätta att Sven Delblanc blivit hedersledamot, om vilket han själv endast med vissa svårigheter vet att berätta.

Vidare inser Du lätt att Seniorföreningen fyller 50 år eftersom Sven Frigell med sendvanlig minnesskärpa och ackuratess kan avslöja att han var med vid både konception och födelse.

Att det var roligare förr bevisar Carl Hulth med sin skildring av hur Båten till Grekland byggdes och löpte av sin stapel, medan Harald Rydberg och Lennart Åqvist ger detta påstående ytterligare påtaglighet med sin beskrivning av vad som synes ha skett då På Madagaskar senast iscensattes för jämnt två decennier sedan.

Eftersom nu På Madagaskar, det vill säga själva spexets idé, som Platon skulle ha uttryckt sig, eller spexet i sig, för att tala med Kant, åter ska materialiseras på de tiljor som föreställa Uppsala Universitets aula, är det givetvis på sin plats att Carl-Gösta Widstrand förklarar var detta mästerverk passar in i världslitteraturen.

Handen på hjärtat, Senior, saknar Du verkligen något? Kanske en mäktig drapa om Seniorföreningens historia? Kanske en lärd avhandling om Viiby-iiets betydelse för nationens enighet och styrka? Om så är fallet, stäng då dörren till Din kammare och sätt pennan till papperet! Majhälsningen lever nämligen icke enbart för Dig, utan också genom Dig!

Redaktören

* Typografiskt mått, numera nästan utdött.

Sven Delblanc:

Istället för högtidstal

Aldrig i mitt växlingsrika liv har jag varit med om något så underligt. Ett ögonblick greps jag av misstanken, att det låg något viktigt och välgrundat i den bekanta ockulta vägen. Jag ska vid tillfälle ta mig en titt i Däniken.

Så här ligger det till: strax före jul fick jag ett långt brev från Per Sörbom, som avkrävde mig manus till högtidstal då jag installerades som hedersledamot på Södermanland-Nerikes nation.

Jag tog det naturligtvis för vad det var: ett ovanligt vällyckat skämt. Jag vrålade av skratt och tänkte inte mer på saken.

Snart inträffade nya brev, alltmer pockande i tonen. Jag fann det hela besynnerligt och lite tjatigt. Ett skämt är ett skämt, men detta?

Vid tredje eller fjärde påminnelsen vände jag mig till min hårt prövade hustru och sade: "Här skriver pojken Sörbom och påstår att jag blivit kreerad hedersledamot på Södermanland-Nerikes nation: har du nånsin hört nåt så dumt i din dar?"

— I mina kläder får man höra värre än så, sade min hårt prövade hustru, och för övrigt är det sant att du blev hedersledamot förra året.

— Jag minns inte ett dugg, erkände jag modstulet.

— Det undrar man inte på, sade min hårt prövade hustru.

— Det var som tusan! Nå, hur var det?

— Det var riktigt trevligt, sa min hustru, åtminstone till det där tråkiga inträffade. Men det är ingen idé att prata om det nu, och för resten var taxichauffören både snäll och hjälpsam. Och så tänker vi inte mer på det. Stryka över och gå vidare!

Det var alltså sant: jag var hedersledamot i Södermanland-Nerikes nation, och jag hade utstött läten som man tolkat som högtidstal. Jag ansträngde minnesförmågan till det yttersta och kunde bara minnas detta: jag hade apostroferat Carl Carlson Gyllenhielm.

Men det räckte ju inte till som värtalighetsprov i Majhälsning.

Jag slog upp riksamiralen i Svensk Uppslagsbok och betraktade hans rundlagda uppsyn — liksom halvbrodern vart han med tiden tämligen fet — men den kunglige bastardens trofasta blick gav ingen inspiration.

Min enda utväg är att betrakta hedersledamoten som ämne för ett kåseri, att behandlas ur a) metodisk, b) historisk synvinkel.

Inför den metodiska analysen sönderfaller hedersledamöter i självklara, närande, respektive tärande ledamöter.

Till självklara ledamöter räknas Sven G. Svensson och prinsar av det kungliga huset, försåvitt de är hertigar av Sörmland eller Närke. Om och när Sven G. Svensson förökar sig genom delning och när en Lycklig Händelse inträffar på Stockholms slott, då men bara då kan de självklarar utvalda krets förmeras.

Till närande ledamöter räknas industrimagnater, som förväntas äga en sinnesförfattning som pendlar mellan hysterisk lokalpatriotism och självdestruktiv genorisitet. De gråter av stolthet och glädje då de utses till hedersledamöter, ger checkar in blanco till andre kurator, klär upp Hornboskapen som Barnen från Frostmofjället, bjuder på grogg och är trevliga i största allmänhet.

Till tärande ledamöter räknas sådana som utmärkt sig i vetenskap, konst och vitterhet. De förväntas i teorin kasta glans över nationen, men är i verkligheten problematiska gäster, som pockar på grogg och slarvar bort sina inträdestal, hur glansfulla de än må vara.

Men var hör jag själv hemma i hedersledamöternas sexualsystem? Jag är inte Sven G. Svensson eller på annat sätt självklar, jag kan inte vara en närande ledamot, ty min egendom är en sådan, som mott och mal förtära och skattmasar bryter sig in och stjal, så vad mig anbelangar må

Hornboskapen gå klädda i fikonlöv till domedags otta. Jag har slarvat bort mitt högtidstal: se där min enda merit.

Efter denna metodiska genomgång kan den historiska göras mera kortfattad. Våra första hedersledamöter är Thomas av Aquino och Boethius de Dacia, den senare som alla vet djäkne från Strängnäs och senare magister i Paris, med en dragning åt fritänkeriet. När sudermannoniciska sektionen av studentnationen Dacia installerade de lärda herrarna på källaren "Pomme de Pin", uppstod vid nattsexan ett gräl om averroismen, som slutade med att Boethius på gott sörmländskt manér kastade doktor Thomas utför trappan. Så uppstod trappmarschen, som numera avskaffats till följd av nythomistiska ränker inom nationen.

Vid samma tillfälle invaldes hertig Magnus av Södermanland, sedermera Ladulås av Sverige, som i sitt tacktelegram tillerkände alla landsmän skattefrälse, sköldebrev och rätten att halshuggas med svärd.

Lysande privilegier förlänades också av Karl IX, Karl XIII och Sven G. Svensson, vilken senare gav rabatt på en helårsprenumeration av "Lyckoslanten".

Vid ett minnesvärt tillfälle installerades en dresserad säl i tron att djuret var prins Wilhelm av Södermanland. Han applåderade Hornboskapen med framlabbarna och väckte allmän sympati, även om högtidstalet var en smula entonigt. Som amiral i örlogsflottan var han svårt begiven på strömning. Skaldeprinsen kastades i Fyris andra maj och sam därpå hem till sitt Stenhammar. Det var en heroisk tid i nationen.

Det är skräp med hedersledamöter nuförtiden, om jag får tala för mig själv. Jag har inga privilegier att förläna nationen och mitt högtidstal har jag slarvat bort.

Jag minns inte ens vad ett sådant tal bör handla om. Hembygden? Nå, min hembygd börjar likna något som kallas "Storstockholm", ju mindre sagt om det, dess bättre. Vad mera? Man brukar berätta ohyggligt sömngivande anekdoter om kamratliv i forna dagar, men det aktar jag mig för. När Stravinskij dirigerade Hornboskapen, när Chrustjev var med på lussegasken, när Lennart Bodström hittades i damturken, sådant kan roa oss gamla stofiler, men ungdomen kräver nog mer rafflande sensationer.

Jag inskränker mig till hedersledamotens sista men käraste uppgift: att utbringa skålen för vår store landsman, riksrådet, riksamiralen och friherren av Bergkvara, Södermanlands store son på sidolinjen. . .

Carl Carlsson Gyllenhielm, skyddsande och ledstjärna, i vårens tid, nu och för all framtid — din skål!

En återblick på 1920-talet

av *Sven Frigell*

Majhälsningens redaktör har anmodat mig att skriva något om nationen för 50 år sedan närmast med tanke på att det i år är 50-årsjubileum för kamratmötena i modern tid. Jag har då tänkt det kan vara av intresse att se hur det såg ut i Uppsala, i studentlivet och på nationen på 1920-talet, varvid det ej kan undvikas att jag ibland förrirrar mig in på 1930-talet.

Av någon svårförklarlig anledning hör man ibland 1920-talet kallas "det glada 20-talet". Detta uttryck förekom även om samma årtionde i en kavalkad av Karl-Gerhard-revyer, som nyligen framförts i TV. Edvin Adolphson har i sina memoarer ett kapitel med rubriken "Det glada 20-talet?". Var detta årtionde gladare än andra? Förvisso icke. Förklaringen till uttrycket ligger förmodligen i att 1920-talet efterträdde ett årtionde, som präglats av första världskriget och en efterkrigstid, som sträckte sig in några år på 20-talet. Så kom efter detta decennium 1930-talet som fick känning av en ekonomisk världsdepression och i vårt land Adalskrisen 1931 och Kreugerkraschen 1932. 1933 kom Hitlers Machtübernahme samt upprustning fram till andra världskriget.

Latinprofessorn Per Persson, Vingåkerspojke med smeknamnet Pecka, fyllde den 31/12 1922 65 år och avgick då från sin professur och samtidigt som inspektor för nationen, vilket uppdrag han innehaft sedan oktober 1906.

Det gällde nu att välja ny inspektor, vilken skulle utses bland i tjänst varande professorer. Av sådana hade nationen ej många och den som blev mest aktuell var växtbiologen Rutger Sernander. Det fanns några grupper i nationen, som ej önskade Sernander som inspektor, och dessutom var han sedan 1909 inspektor för Gotlands nation. Från nationen gjordes då en framställning hos Kungl. Maj:t att till inspektor få utse överbibliotekarien Marcus Hulth. Det blev avslag på den framställningen, varpå Sernander valdes och blev inspektor från maj 1923 efter att ha varit förordnad som proinspektor efter Perssons avgång. Rutger Sernander blev sålunda inspektor för två nationer. Alla som kände honom förstod att han skulle gå i land med den dubbla uppgiften utan att åsidosätta någondera nationens intressen.

Under så gott som hela 20-talet hade nationen glädjen att vid större

fester se två förutvarande och en dåvarande inspektor som högt ärade gäster. Sista gången de tre voro samtidigt närvarande var vid kamratmötet 1927, och ett förnämligt foto av trion finns på första sidan av nationens första Majhälsning våren 1928.

Den 27 juni 1929 avled Per Persson och jordfästes den 4 juli. Officiant var Gunnar Hultgren, och vid graven talade Jonas Samzelius. Per Perssons minne har tecknats i n:r 3 av Majhälsningen.

Rutger Sernander fullgjorde sina skyldigheter som inspektor till nationens bclätenhet under de 8 år han hade kvar till sin pensionering. När han fyllde 60 år, den 2 november 1926, uppvaktades han i sitt hem i Käbo av nationen med fackeltåg och hornboskap, vilken dock hade svårigheter att blåsa på grund av stark kyla. Jag minns hur saliven frös i hornen, och fackelbärare måste värma metallen i instrumenten. Olle Thunman skrev en dikt i UNT om denna uppvaktning, varur jag minns några rader:

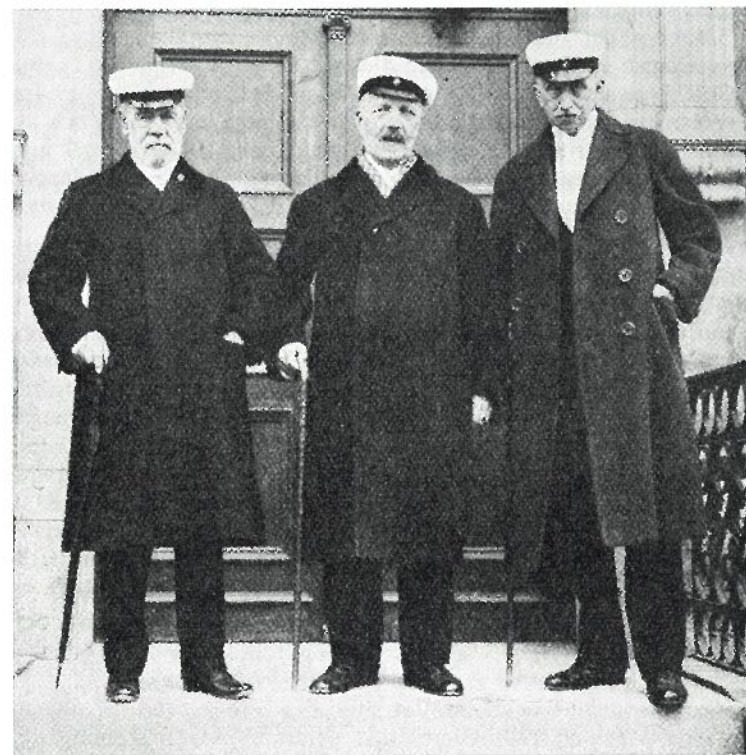
*Facklor, facklor, en fana slår
fladdrande vit för isande vindar,
Sörmland och Närke sjunger och går
in genom vidöppna grindar.*

*Snön ligger vit över Upplands jord,
stjärnor och facklor och hjärtan ej svika.
Hör hur de klinga de heliga ord:
Känner du landet det härliga rika.*

I november 1931 hade nationen ordnat inspektorsmiddag för avtackning av Rutger Sernander och hälsning av nyvalde inspektor, Jöran Sahlgren. I sitt tal till sin efterträdare gav Rutger Jöran följande ord på vägen: Var klok som Hammarsten, rättvis som Persson och gå hem litet tidigare på nätterna än Sernander!

Uppsala var för 50 år sedan i stort sett en kåkstad med cirka 30.000 invånare. Bostadsstandarden var dålig mätt med moderna mått. I massor av dragiga kåkar uthyrdes studentrum, där hyresgästen själv fick sköta eldningsen. WC fanns inte och givetvis inte varmvatten. En stor kår av studentstäd (gifta såväl som ogifta) hjälpte "kandidaterna" till rätta. Jag minns en gammal fröken Grip, som städade de Walmstedska rummen på nationsvinden. Hon var ganska pratsam men ville "denterna" allt väl.

Sommaren 1926 moderniserades stadens avloppssystem genom att en ledning nedlades från Luthagen genom de båda Ågatorna med slutpunkt i ett reningsverk bortom Kap. Östra och västra delen av denna ledning förenades genom en förbindelse på Fyrisåns botten, som sänktes ned strax nedom Flustret. Jag gick i Uppsala hela den sommaren och följde arbetet med ledningens nedläggande.

Inspectores, professorerna Olof Hammarsten (1884—1906), Per Persson (1906—1922) och Rutger Sernander (1923—1931). Fotografiet taget första maj 1927.

I mitten av 20-talet kom Anders Diös till Uppsala, och han har stor del i att Uppsala idag beträffande bebyggelse är fullt i paritet med andra svenska städer. Diös har haft ett förtroendefullt samarbete med såväl universitet som kåren som de olika nationerna. En av de första och viktigaste uppgifterna för studentpolitiken var studenternas boendefråga, och här var vår landsman Jonas Samzelius (tillika Kårens skattmästare) en drivande kraft. Det har uppenbarligen gått därhän, att det idag finns flera bostäder än vad som behövs för studenterna. Och det s. k. klosettpalatset, Skolgatan 45, står tomt.

Att skaffa rum tillgick vanligen så, att man på Allmänna Tidningskontoret på Drottninggatan hämtade uppgift på lediga rum, och när man fastnat för ett lämpligt icke alltför dyrt rum, gällde det matställe. I sta-

den fanns rätt många matställen, där man kunde få 3 mål om dagen för 65—75 kronor per månad. De mest frekventerade ställena voro Dagny på Drottninggatan, Åttan på Nedre Slottsgatan, S:t Lars på S:t Larsgatan (där Göteborgs nation nu ligger), Solidar på Syslomansgatan 15 (huset rivet och nybyggt) och Hushållsskolan i hörnet av Klostergatan och Svartbäcksgatan (huset rivet och nybyggt). Sedan fanns det ett flertal mindre matlag med begränsat antal gäster. Ett av de mera kända av sådana matlag var det Ofvandahlska, som under senare delen av 20-talet huvudsakligen utgjordes av sörmlänningar tillhörande Hornboskapen.

Det fanns också en del mera exklusiva matställen, där studenter av alla kategorier slösade bort tid och pengar. Jag åsyftar Gillet vid Fyrstorg (nu bibliotek), Gästis eller Stadshotellet vid Trädgårdsgatan (nu upphört), Rullan vid Kungsgatan (brann ned 1946), Flustret vid Svandammen, Phoenix vid Fyrstorg (upphörde 1934), Hörnan vid Barngårdsgatan och Lejonet vid Dragarbrunnsgatan (nu upphört). En restaurang som var mycket uppskattad för slutna fester var Övre Phoenix (med ingång från gården). Denna fungerade fram till 1934, då innehavarinnan, fröken Pettersson, hade avlidit. Jämfört med dagens krogpriser ter sig 20-talet som en idyll. Phoenix-sexan kostade 1:75, Gästis-plateau 2:00, enkel Gillesupé cirka 2:50, Rullan special (extra smörgåsbord och småvarmt) 3:75. En snaps renat brännvin kostade 40 öre och en konjaksrogg 90 öre.

Detta ger anledning att komma in på studenternas ekonomi. Någon statlig studentfinansiering i dagens mening fanns inte. Däremot fanns något som kallades Statens räntefria studielån, vilka utdelades efter prövning av en nämnd i Stockholm, där studiebegåvning (svårbedömbart) och behov (styrkt genom två vederhäftiga personer) var nödvändiga krav. Denna låneform tror jag dock inte kom att få någon större betydelse. Kunde den studerande ej få hjälp av föräldrar eller släktingar antingen genom kontantunderstöd eller genom förmånliga lån, var han hänvisad till banker och andra låncinrättningar, men då gällde det att skaffa godtagbar borgen. Tillfälliga penningbehov kunde regleras genom s. k. ackommodationsväxlar, men denna låneform var ingenting att bygga sina studier på. Det var i detta läge som nationerna och kåren genom att bilda kreditkassor sökte skapa möjligheter till fördelaktiga lån, amorteringsfria under studietiden. Här var Jonas Samzelius framsynt och aktiv och 1929 bildades nationens studielånefond. Men även här gällde det att skaffa godtagbar borgen, vilket för studenter med svag ekonomi och utan vänner och bekanta i goda omständigheter kunde ge stora bekymmer. Ej så få studenter tvingades att av ekonomiska skäl avbryta sina studier och som det hette, "övergå till näringarna".

Det fanns ingen studierådgivning av dagens modell. Däremot fanns det studiehandböcker för de olika fakulteterna, men jag skulle nog tro att de flesta planerade sina studier efter konferens med äldre kamrater. Det

var ingen egentlig kontroll av de olika studieresultaten. I studentkatalogen upptogs medlemmarna efter inskrivningsår, och först när någon kom att stå utan examen bland idel jämnåriga med examen, kunde man misstänka att studierna gått snett. Men något direkt ingripande kan jag ej minnas förekom, utan det var först när vederbörande ej längre fann motivation eller ekonomisk möjlighet att kvarligga vid universitetet, som han eller hon övergick till annan verksamhet.

När man på 1920-talet som student anlände till Uppsala, skedde inskrivning vid universitetet, varpå studentbrev underskrivet av rektor (Ludwig Stavenow) nedsändes till nationen, där sedan inskrivning skedde i nationsmatrikeln samt studentbetyget avskrevs i nationens testimoniebok. Första året var man som recentior upptagen i studentkatalogen, och vid höstterminens första landskap följande år blev man upprästad till junior. Denna röstningsprocedur borde varit en ren formalitet, men tyvärr användes den ibland för att "pricka" någon recentior, som gjort sig misshaglig eller verkat "stroppig". Det var en kvarleva från den tid, då pennalism ännu rådde i den akademiska världen. Vid stadgerevision på 30-talet överfördes recentiorsuppflytningen till nationsnämnden och blev då en ren formalitet. Nu är, som känt, de tre kategorierna senior-junior-recentior avskaffade.

I början av oktober 1925 var det s. k. recentiorsskändning med Harry Gombrii som överskändare. I februari 1925 hade Sten Sturemonumentet på Kronåsen avtäckts, vilket gav anledning till frågan: Vad har kandidaten för mening om detta monument? Svaret blev; det är placerat rent åt skogen. — Bra svarat, men fel! — Det är mera Sten än Sture. — Och så fick en flicka (jag vill minnas Britta Söderlindh) uppgiften att definiera ögonflirt. Svaret från skändaren blev: Uppluft först båda ögonlocken, nedlägg så det ena om så erfordras.

Andersson 22 — Svensson 24 — Tack ska' du ha. Det lät ofta så när två studenter möttes och hälsade på varandra. Dagens studenter tycker nog det låter skattretande, men många tog denna ceremoni på djupaste allvar. Och jag minns att när jag kom till Uppsala, gav en äldre kamrat mig rådet: Håll inne med ditt årtal, ingen kan vara yngre än du. Vid nationsfester och -gasker blev man ibland Du och Bror med någon betydligt äldre landsman. Det tillgick vanligen så, att den äldre kom och satte sig vid den yngre och hörde sig för om hans antecedentia, studieriktning m. m. och så småningom föreslog brorsskål. Under sex terminer som med. stud. hade jag 5—6 kvinnliga kurskamrater utan att titelbortläggning skedde. Det var "fröken" och "kandidaten" hela tiden, vilken för dagens studenter måste te sig närmast imbecillt.

Vid min inskrivning i nationen var S. Neander-Nilsson förste och Lennart Nylander andre kurator. Om dessa skrev Harry Gombrii i sin krönika vid majmiddagen 1926:

*Truls och Nylax sutto båda
vid ett skrivbord skönt att skåda.
Silver var den gode Nylax utan
men hans hjärta var av guld.*

Detta senare syftade på den ständigt bottenkrapade handlånecassan. Ombytet av förste kurator skedde mestadels varje termin, medan andre kurator, som valdes för kalenderår, vanligen satt hela sin mandattid.

1929 utkom på Bonniers förlag de "14 bästa studentnovellerna", vilka uttagits vid en pristävling i Bonniers Veckotidning. En av novellerna, "Stipendiet", var skriven av S. Neander-Nilsson, och man känner igen Södermanlands-Nerikes Nation och personerna, vilka samtliga äro nationsmedlemmar men under fingerade namn.

I mitten av mars 1926 hade nationen anordnat en bal, varvid uppfördes spexet "Båten till Grekland", vilket skildras i en särskild uppsats av Carl Hulth.

Den 5 mars 1927 ägde kårbal rum i universitetets aula, den första sedan 1911 och den sjätte genom tiderna. Det var trängsel att komma med och gallringen skedde efter studentår. Kårens övermarskalk detta år var Lennart Nylander. Som ung student, som ej fick komma med, åsåg jag när kårbalsgästerna anlände till universitetstrappan i stark dimma i taxibilar, som så när blivit stillastående på grund av en chaufförstrejk, vilken dock löstes natten till den viktiga dagen.

På 1920-talet ägde nationen den tomt, Rosendal n:r 8, där nationshuset ligger liksom hörnhuset Brundisium med adress Järnbrogatan 16 eller S:t Larsgatan 4. Sedan järnbron över Fyrisån rivits och ersatts med en bred modern bro, har gatan återfått sitt gamla namn S:t Olofsgatan.

Nationshuset byggdes i slutet av 1890-talet, invigdes 1897, och fyllde alltså 1927 endast 30 år. Medlemsantalet i nationen låg på 1920-talet omkring 300, och ännu räckte utrymmena till i såväl vardag som fest. Uppvärmningen skedde genom två kakelugnar i stora salen samt genom en kokseldad kamin i nedre hallen. 1927 insattes i nationshuset värmeledning delvis bekostad genom gåva av doktor Martha P:son Henning. Härigenom blev nationshuset trivsammare och de dagliga besöken ökade. Nationssalen uppläts dagligen som lärum, och där fanns allehanda tidningar, ej minst de från hembygden. Det spelades bräde och schack och diskuterades. Salongen var öppen endast vid nationsfester. Musikrummet intill salongen frekventerades av såväl pianister som övande blåsare. Vid senare renovering av nationshuset borttogs en vägg i musikrummet, bakom vilken fanns ett s. k. musikbibliotek; rummets golvyta ökades därigenom. På nedre botten fanns då liksom nu den stora cntrehallen med trappan upp till första våningsplanet. Biblioteket var inrymt i tornets bottenplan och bredvidliggande rum, och intill detta rum låg kuratorsrummet. Bib-

lioteket är nu flyttat till Stavenowska huset och kuratorerna sitter på vinden, där tidigare funnits 6 studentrum, varav 2 utgjorde de s. k. Walmstedtska stipendierummen. Vidare fanns en bostad för vaktmästaren på nedre botten i husets södra ände. Sommaren 1929 inlades parkettgolv i stora salen, kommittérummet och musikrummet.

Hösten 1927 inköpte nationen granngården S:t Larsgatan 6. Hösten 1929 föreslog förvaltningsdirektionen, att nationen skulle inköpa den s. k. Bergmanska gården eller tomt n:r 10 i kvarteret Rosendal. Landskapet avslög förslaget efter en ganska osaklig diskussion, vilket senare fick till följd att viktiga ekonomiska beslut vid stadgrevision överfördes till en ny institution, nationsfullmäktige, vilket nog ej heller blev någon idealisk lösning av hithörande problem. Efter en tomtreglering byggdes Arkadien, färdigt 1936, och senare inköptes tomt n:r 10 och tomt n:r 9 (Stavenowska gården) så att nationen idag äger hela kvarteret Rosendal.

Bordtennis, som numera är en global sport på hög nivå, var ännu på 1920-talet under namnet ping-pong mera att anse som ett sällskapsspel, och på nationen fanns ett pingpong-bord under stora trappan, där det var trångt om utrymmet men ändå gick att hjälpligt slå den lilla celluloidbollen fram och tillbaka. 1926 hade anordnats tävlingar i ping-pong på Slottskällans lokal, där nationen representerades av ett par av sina bättre spelare men utan framgång. Vad annars idrott beträffar, var nationen ej särskilt framgångsrik. Visserligen var Lars-Erik Tirén svensk rekordhållare i stavhopp, men det var innan han började i Uppsala (1921) som han satte sitt rekord på 390, vilket stod sig ända till 1928. En annan landsman, som hade framgång i tävlingar vid studentmästerskapen var Ewert Jonson, stud. 1924; jag vill minnas att han var särskilt bra i längdhopp.

Förste kuratorerna Knut Pettersson (hösten 1926) och Lennart Nylander (våren 1927) hade planerat det kamratmöte, vartill alla äldre och yngre landsmän, vilkas adresser man lyckats uppspåra, kallades under vårterminen 1927. Härvid hade man god hjälp av den "Förteckning över äldre landsmän", som upprättats av nationens dåvarande bibliotekarie Carl Hulth, vilken förteckning utkom på Valborgsmässoaftonen. Sista april hölls högtidslandskap på nationen. Under tåget till Slottsbacken gick Södermanlands-Nerikes nation främst i tåget. Följande dag, 1 maj, samlades man på kyrkogården vid nationsgraven för kransnedläggning. Därefter gick majmiddagen av stapeln på Gillet i frack, en klädedräkt som knappast skulle vara aktuell idag. Kamratmötet är skildrat i n:r 1 av Majhälsningen, där även de tal som höllas finnas intagna.

Kamratmötet 1927 var det första sedan 1905, då man firade 100-årsminnet av sammanslagningen av Södermanlands och Nerikes nationer. Man beslöt nu att bilda en kamratförening, "Södermanlands-Nerikes nations Veteraner", vartill stadgar skulle utarbetas och inbjudan till med-

lemskap utgå. Denna förening lever alltså kvar även om namnet den 13 oktober 1973 ändrats till Seniorföreningen. Detta namnbyte har möjliggjorts genom att begreppet senior i sin gamla betydelse har försvunnit. Från 1927 har kamratmöte hållits vart femte år och i år är det tid för det 11:e mötet.

För att återgå till 1927 så ägde vårfesten detta år rum i universitetets trapphall på grund av det kalla och snöiga väder som rådde utomhus. Professor Ragnar Furuhjelm från Helsingfors, nationens hedersledamot sedan april samma år, höll vårfesttalet och deltog sedan i vårbalen på nationen.

I september 1927 firade Uppsala universitet sitt 450-årsjubileum under 4 dagar med början den 16 september. Det var kungakortge, avtäckning av Jacob Ulfssonstatyn på Domkyrkans södra sida, mottagning i universitetets aula, följande dag promotion i Domkyrkan och senare promotionsmiddag i aulan, samt dagen därpå avtäckning av Prins Gustafs staty invid Geijersgården. Statyn över Jacob Ulfsson hade utförts av Christian Eriksson men hade ej hunnit gjutas i brons, varför en gipsavgjutning uppsatts för avtäckning. Denna gipsgubbe nedtogs senare av säkerhetsskäl, och först flera månader senare kom den färdiga statyn på sin plats. Vid universitetsjubileet var vår landsman Martin Sjöström universitetets övermarskalk biträdd av sörmlänningarna Lennart Nylander (kårövermaskalk) och Sven Sernander. Ledare för salutbatteriet i Odinslund var också en sörmlänning, kapten Sven Palmi från A5 i Uppsala.

Lördagen den 8 oktober 1927 reste ett stort uppbåd sörmland-närkingar i en abonnerad vagn per järnväg via Enköping-Kolbäck till Eskilstuna, där en nationsfana avhämtades. Detta finnes omnämnt i n:r 1 av Majhälsningen. Fanhämtningen skildrades av krönikören Erik Annell i en extra krönika vid en följande nationsafton, varifrån jag särskilt minns hans inledande omnämnande, att tåget från Uppsala till Eskilstuna innehöll en abonnerad vagn, där man snart kunde se de resande uppdelade i tre olika grupper: kortgänget, flirtgänget och gänget som bara söp.

I mitten av 1920-talet fick nationen ny vaktmästare. Den förutvarande Johan Ferm, född 1873, som varit nationens vaktmästare sedan 1903, avgick vid fyllda 50 år för att övergå till snickeriverksamhet. Han hade skött sina åligganden till belåtenhet, och särskilt hans nattsexor voro välkända för sitt lättidigerade lungmos. När han avtackades av förste kurator sade han i sitt tacktal bl. a.: Ingen har tjänat på denna nation som jag.

Samma år som Ferm avgick (1924) anställdes ny vaktmästare: Per Eriksson, född 1886. Han hade tidigare varit distinktionskorpral vid ett Stockholmsregemente samt senare droskchaufför och privatchaufför. Han flyttade till Uppsala som privatchaufför hos doktor Martha P:son Henning, och det blev på hennes rekommendation som han fick vaktmästar-sysslan. Eriksson var sedan 1913 gift med tyskfödda Greta Günther, som

med sin familj kommit till Sverige 1890 (hon var född 1885). Hon hade före äktenskapet en son, född 1911, som adopterats av Eriksson. Sonen avled i februari 1927 i sepsis. Per Eriksson led av en kronisk lungsjukdom (bronkiektasier, ej tuberkulos) som starkt nedsatte hans krafter och arbetsförmåga. 1 månad efter inspektorsmiddagen i november 1931 avled Eriksson av sin sjukdom och jordfästes i rykande snöstorm på Uppsala kyrkogård. Vårterminen 1932 fick så Greta Eriksson sköta vaktmästar-sysslan, då hennes ekonomi var bekymmersam. I slutet av 30-talet öppnade hon en kaffeservering vid Järnbrogatan nära Fjellstedtska skolan, Gretas Kafferep. Denna rörelse gav henne en mycket blygsam försörjning. Valborgsmässoafton 1940 blev hon mördad i sin bostad, ett brott som aldrig blev uppkälat, och vartill man aldrig fann något godtagbart motiv.

När man gör en återblick på ett decennium, som ligger ett halvt sekel tillbaka i tiden, kan man lätt konstatera att stora förändringar skett på de flesta områden. Universitetets expansion, det ökade antalet studenter, den ändrade studietakten allt är förhållanden, som knappast kunde förutses. Nationernas vara eller icke vara har också ställts under debatt, men ännu kvarstår de i stort sett oförändrade. De vänskapsband, som knyts i ungdomen, bruka vara bestående genom åren, och för främjande av dessa band ha kamratmötena säkerligen en stor betydelse.

"Båten till Grekland"

av Carl Hulth

Ett bövlans välbryggt mjöd du har, o Konung!
Det smeker strupa min som liksta honung.
Min törst är stor, ty nyss uti en munter slakt
jag tolv av Grinjolds söner nederlagt.

I Grågsslottets kämpasal vid Mälaren sitter Grågar Starke, konung av Norra Södermanland, omgiven av dottern Sigrid, bärsärkarna Folke Fyllbutter (det var han som prisade mjödet), Värkar Härsknen och Törsten Migbränner och så barden Olle med Vers. På tal om Grinjolds söner kommer Grågar in på sin egen familjs olycksöden:

Ack, min familj var en gång mäktiga stor.
Åt många söner blev min salig Tilda mor.
Min äldste son som liten pilt till Småland emigrerade.
Där slog han några vilda stammar, som sedan han regerade,
och med ett infött fruntimmer han ingick äktenskap.
Den falska Smålandskonan i löndom honom drap.
Den andre satte jag i skogen, han var för tidigt födder.
Den tredje gifte sig, ty därtill var han nödder!
Den fjärde skulle varit med i detta spex,
men han var spexförgiftad redan klockan sex.
Nu står mig endast Sigrid åter

...
Att rädda ätten har jag nu gjort allt.
Jag offrat har min liksta galt
åt Fröja, på det att hon, vår Fruktansamhetsgudinna,
en duktig make må åt Sigrid finna.

För att lätta den dystra stämningen knäpper nu barden på sin luta och sjunger:

O Grågar, min Konung, jag sjunga vill en sång
om land, som ligga fjärran från din gammaldags salong,
om det vishetens Eden, där i torrt och i vått,
noblessen varje dag förtär en kunskapsbergamott.
Det landet styr tre vise män, "Trestjärndyrkare",
som du, förrän du slocknar, likt Neapel måste se.

Ty de ä' svaga för det starka men starka mot den svaga.
Envar asketiskt högdjur uti vår Herres Haga.
Munkar i den orden, som helst försaka allt,
blott för att kunna leva med en nypa attiskt salt.

Han fortsätter sitt drapa med ytterligare tre strofer, då en mistlur hörs utanför. Törsten Migbränner kikar ut och anmäler, att ett främmande drakskepp, "Fyris II", gjort strandhugg. Till tonerna av nationssången instörtar fyra studenter. De blickar Grågars vrede genom att överlämna en halva Grönstedts Blå och en dito Carlshamns Flaggpunsch och beställer fram lunch, varefter deras talesman teologen Blotsvensson presenterar sig och sina kamrater:

Herr Konung, ljuva landsmaninna, mina landsmän!
Från Uppsala och Fyris stränder
vi kosan styrt till Edra länder.
I Sörmland-Nerikes berså,
när månan lyste över Fyris å,
i natt med krävekor och stora supar
vi fyllt vår buk och läskat våra strupar.
Men bort från muntra landsmän väl ett tjug
vi fyra dragit ut på härjartåg.
Där! Doktor Ola Tarmasköljer sitter,
som botar krämpor all hos både kvinns och kriter.
Sju solvarv Balkavränger med stor id
fördjupat sig i växelrätt och kvinnofrid.
Jag själv som teofil i asaläran
i sutton solvarv fakulteten gjort den äran.
Men likst dock super i vårt lag
bror filosofen Swirar Natt och Dag.
Men fjärran falske faks och Svanfeldts dyra krogar
nu ta vi botten opp! Hej, Kung! Hej, Store Grågar!

Grågar tackar för den vänliga hälsningen men börjar åter älta sina svårigheter att finna en hugstor make åt dottern. Alla studenterna anmäler sig som aspiranter på hennes hand men Grågar avböjer kärvt:

Nej har jag sagt och därmed basta!
Med dina skulder vill jag ej min magra budget lasta!
Nej, står till Sigrid Eder håg,
så ge Er ut på härjningståg
att i främmand land de skatter röva,
som jag och min familj så väl behöva.

Härtill genmäler Balkavränger:

Vid Valhallas matsalar! Du sade ett ord.
Nu ta vi en sång! Sen gå vi ombord!

Första akten avslutas med unison sång: "Tills nu ha vi suttit och pluggat som regel".

Andra akten tilldrar sig i ett harem i Byzans. Ett draperi döljer fonden. Studenterna inkommer sjungande:

Från Fyris vi kom till Bosporen.
Till Miklagård står nu vår håg.
Hur skönt är att härja om våren,
att härja på gungande våg. . .

Bakom draperiet hörs en upphetsad kvinnoröst:

O Ramses, Ramses, jag befarar
att uti korridoren det finns karlar!

Förhänget slås åt sidan, och de förtjusta studenterna får se fyra odalisker (Aromatica, Flor Fina, La Calma och Miss Blanche samt en turk, som de tar för sultanen, men får det vemodsfyllda svaret:

Se men inte röra
det är Ramses göra.
Bitter är min hjärtesuck,
Stackars Ramses är eunuck.
Aldrig skall han finna
lyckan hos en kvinna.

Ramses skickas att hämta vin, och studenterna "bekantar sig" med damerna. Det knackar på dörren och de förskräckta odaliskerna tror, att det är sultanen som kommer, men in träder stadsbudet Andersson från kon-toret i S:t Eriks gränd och lämnar en växelblankett till Blotsvensson:

Jag Sjätte budet är och far "Från pol till pol"!
Här är kann'atens växel, som föll nån gång i fjol.
Ge hit! Ja visst! Det var ju fanken,
det var den där i Mälarsekret.
Här måste skaffas guld, — men ack, ack, ack!

Ola får en glänsande idé:

På Paschans kronjuveler och rubiner
kan du få tusentals skiner.
Och skulle det ej räcka till,
så stampa på eunucken, om du vill.
Hej, Tjockis! Hämta guld! Men rör på benen
Följ med herr Andersson och lämna scenen.

Och Blotsvensson ropar efter dem:

Glöm ej ta med eunucken, Andersson!
Men kalla honom Pascha, så får Ni mera på'n.

Nu hörs trumvirvlar och Sörmlands regementes paradmarsch, och Uschli Pascha bärs in av sina slavar. Han grips av vrede över att se främmande karlar i sitt harem. Handgemäng uppstår och vikingarna hugger ned slavarna. Även sultanen hotas, men odaliskerna rusar förfärade till hans försvar:

Hjälp! Hjälp! Man mördar Uschli Pascha!
O Ramses! Hjälp oss! Rädda barnens farsa!

. . .
För vår skull, kandidaten, skona Paschans liv!
Betänk, han är ju dock vårt enda tidsfördriv!

vartill Uschli Pascha utbrister:

Tidsfördriv! Ja, det mån I mig kalla.
ty i mitt harem jag fått vara "Allt för alla".

Studenterna lyckas lura i paschan en sup och allt övergår till en lugnare och mera gemytlig gaskstämning. Odaliskerna exekverar en måndans, och paschan blir allt mer berusad. Då hörs åter trumvirvlar och fanfarer och kejsar Julianus den Grymme inträder, dricker och förkunnar med patos:

Jag kejsar Julianus är i Öst-Roms vida rike.
I makt och ära söker jag min like
och ekumenen vid min sida här,
han patriarken Photios Theopompos är.
Din satans turk, jag spörjer dig med rätta!
Vad Fanen menar du med detta?
I detta spex, du usle skurk,
får inte finnas någon turk,
ty först år fjorton-hundra-femti-fyra
begynte turken Byzans styra.

Uschli Pascha utbrister förtrytsamt, att detta är Odhners verk, varefter Swirar tar sig ton (Toreadorarian ur Carmen) och sjunger:

Hell, Julianus, hell dig, patriark!
Paschan är avsatt. Hell ex-monark!
Några sekel mindre eller mer
betyda väl föga för Er!
Men Odhner har ju sagt,
att vi ha fel, och därför slutar denna akt.

. . .

I sista akten befinner vi oss åter i Grågars festpyntade kämpasal. Härsknen kväder om onda aningar och Migbränner svarar:

Vid bucklan på min sköld! Du anar kämpalekar.
I kväll vid fyllda horn och feta vildsvinsstekar
skall bryllup stånda under Grågars tak!
Vi, olycksgubbe, siar du om vapenbrak?

Grågar inkommer tillsammans med Sigrid och husfolket och förkunnar glad:

Med Fröjas hjälp är ättens framtid räddad.
Så vit och kysk står brudesången bäddad.
Förvisso jag förstår, o dotter min,
att du är mäkt stolter över maken din.
Men glöm ej, att ta hand om sparbanksboken.

...
Min måg är stor och stark och mäktig.
Som konung blir han bra, som make präktig.
Han guld och stenar har som gräs.
Min måg kan ej beskrivas, han skall ses.

Sigrid går och hämtar brudgummen — eunucken Ramses — och Grågar viger dem med Torshammaren. De närvarande sjunger en hyllningssång: Tomtebolycka härska hos Er (Melodi: Skynda till Jesus) och telegramskörden läses. Det knackar på dörren och en frusen Uschli Pascha inkommer. Vid åsynen av Ramses utbrister han:

Vaktmästarn här!
Ha, ha! Vi har du förlupit min lustgård, ditt fä!
Och ätit dig sjuk utav kunskapens trä?

Han avslöjar Ramses som eunuck och juveltjuv. Sigrid kastar sig förtvivlad i sin faders armar. Nu inkommer studenterna sjungande:

Ja, jag kommer hem ifrån Bosporen
hem från härjartåg i Österled.
Hem till Sigrid, kärleken och våren,
hem till henne som jag svor min ed.
Strandhugg har jag gjort i många länder.
Ärekrönt jag kommer hem till min mö.
Med skön Sigrid nu på Mälarens stränder
står mitt bröllop eller må jag dö!

När de får veta orsaken till Sigrids förtvivlan utbrister Ola:

Ha, eunucken! Arma kvinna!
Vi offrarn åt vår Fruktsamhetsgudinna!
— Uh! — (Hugger ned den stackars Ramses.)

Studenterna bedyrar Sigrid sin obrottsliga trohet och var och en erbjuder sig att trösta den stackars änkan, som nu snabbt piggnar till och glatt utropar:

O, låt dem slåss om mig med svärdshugg rappa!
Sen får du gifta mig med segrarn, pappa!

Vartill Grågar resolverar:

Sigrid har rätt! Tre utav Eder till Valhall må gå!
Den fjärde drar brudgumsbyxorna på!

Teologen Blotsvensson förkunnar:

Ja, nu ska vi slåss! Ur vägen, gummer!
Så Lustiga Ludde far upp i sin slummer!

Striden börjar men avbryts av att odaliskerna kommer inrusande och kastar sig om halsen på var sin student. Intermezzot förorsakar en våldsamt uppståndelse och driver handlingen till dess stilenligt bloddrypande slut. Uschli Pascha:

Att Odhner tvingat mig att abdikera
jag smälta kan, nu orkar jag ej mera!
Ej större rutenhet jag sett i all min tid!
Allah! Nu låter du din tjänare få fara hem i frid!

(Han tömmer dödsgröggen och ger upp andan.)

Grågar:

Ha! Det är så Ni varit Sigrid trogna!
Vid Lokes blod! Nu börjar bölden mogna!
Du store Tor! Nu börjar jag se rätt.
Jag ger mig ej, förrän I alle dött!
Hej, vikingar! Vi ses igen i Valhalls lundar!
Hugg in! Hugg in! och döda dessa hundar!

Sigrid:

Vad har Ni här att göra, sabla jänter!
Jag ska Er ge, så Ni får nog utav studenter!

Hon går ilsket lös på dem med Torshammaren men faller också själv. Mellan studenter och vikingar uppstår allmän holmgång. Till slut är alla döda utom Grågar och Härsken.

Grågar:

Viking, till Valhall
vägen är banad.
Följ mig som fordom
i fostbrödralag!

Vartill Värkar Härsken genmäler:

Härsken, o hövding,
Skalkklyver höjer,
klyver din hjässa,
Hövding, o hell!

Ger Grågar dödshugget och faller sedan den sublimes slutrepliken:

När det kliar på Härsken, då osar det katt!
Nu, Skalkklyver, dör jag! Tack och god natt!

I det tryckta programmet till "urpremiären" den 13 och 14 mars 1926 uppges spexet vara författat av "Kvartetten som sprängdes m. fl.". Primus motor var Gunnar Lundell, som vt 25 gått en kurs i Lund och där blivit svårt angripen av den grasserande spexflugan Uarda. Han återvände till Uppsala som latent bacillbärare. Vt 26 var Gunnar 1 Q och då blodsade åkomman upp. Han samlade ihop en författarlaga om fyra personer: han själv, Gunnar Nycander — "Nyxen" kallad —, nationens teaterdirektör Carl-Filip Hammar och undertecknad, nationens bibliotekarie. Jag var mest verksam som sekreterare och renskrivare. Alltnog, en afton samlades vi hos Nyxen i Bävnersgränd 16. Het toddy skulle hetsa tankarna och lossa tungorna.

Vi diskuterade tid och rum och beslöt oss till sist för den nordiska forntiden, ett vikingaspex "Hemma och i österled", där allt kunde hända. (I vad mån Frans G. Bengtssons "Röde Orm" kan uppvisa några "påverkningar" från denna hyperboreiska föregångare, har mig veterligen ännu inte gjorts till föremål för någon litteratursociologisk analys.) Innan titeln "Båten till Grekland" lanserades, var spexets arbetsnamn "Sigriddssagan", ty hjältinnans namn var givet på förhand: kungadottern skulle bära det fornnordiska namnet Sigrid, — så hette dessutom en mycket parant uppsasserska på Gillet. För övrigt lade vi ned mycken möda på att åstadkomma vitsiga vikinganamn, medan odaliskernas hämtades från tobakshandelns sortiment. Man kanske nu kan fråga sig: Var finns dessa verkligt goda "cigarrer"? Patriarken Photios Theopompos, som skymtar i andra akten, var inspirerad av de kyrkliga dignitärer, som under det ekumeniska kyrkomötet 1925 översvämmade Odinslund. En bland de mera pittoreska var patriarken Fotios av Alexandria. Tillnamnet Theopompos lånades från en grekisk talare och historieskrivare, verksam på 300-talet f. Kr.

Denna första kväll hann vi med en del rim i första akten och med att skissera händelserna i de följande. Många goda "uppkast" kunde naturligtvis ej medtagas — Lundell höll styvt på dekorum: "Det finns damer i salongen! Du måste vara juste!" för att nu citera en av Blotsvenssons repliker. Våra råa skrattsalvor ekade högre och högre. Till slut uppenbarade sig en stackars redaktör från våningen under, iförd nattrock och hund, och klagade: "Varken jag eller min hund kan sova!". Tyvärr kunde vi inte använda frasen i spexet. Det blev emellertid hastigt slut på denna nattövning.

Men vi samlades på nytt, med nya rim och nya förslag, och många landsmän stötte till med ytterligare uppslag. Det var svårt att samla hela ligan på en gång, men vi möttes två eller tre på "natio", på någon krog, eller hos Lundell antingen hemma hos honom en trappa upp i Olympen eller på BB, där han — med kuplettörfattarens ord — "bärgade mängen skörd, som mognat på de åkrar, där Eros haft sin gång". Under sin jour-

tjänstgöring varvade han förlossningar med att alstra egna snillefoster, och det var han som ledde arbetet och kom med de bästa texterna.

På inrådan av Gustaf-Adolf Johansson ökades libretton med flera goda sångnummer. Nyxens främsta bidrag var "*Tills nu har vi suttit*", som sjöngs på Axel Engdahls melodien "Nu vill jag mitt hjärta för dig åderlåta". "*Tills nu*" blev något av en signaturljud, som sjöngs länge på nationen och som återfinns i sångböckerna 1934, 1944 och 1954. Om jag minns rätt, skrev Erik Annell den ståtliga drapan "*O Grågar min Konung*" vari han porträtterade kuratelet vt 26. Däremot är jag osäker om vem som skrev bravurarian "*Sigrid, du mitt allt på jorden*", som Swirar sjunger i tredje akten till de smäktande tonerna av Torna Surriento.

Några moment i spexet kanske tarvar en förklaring för att kunna förstås av yngre landsmän, för vilka 20-talet är inhöjt i ett förhistoriskt töcken. "Lustiga Ludde" var den gängse benämningen på Rector Magnificus Ludvig Stavenow. En stadig mur höll då ännu de vilda sörmlänningarna fjärran från magnifikens residens. Och låt en gammal landsman falla en nostalgisk tår på den plätt, där Sörmlands-Nerikes berså — fordom tummelplats för Bastiljstormningar och vilda kräftsvisor — grönskade i skyddet av Cartagos vacklande murar. Mälarseparaten var det Mecka dit panka studenter vallfärdade med hopp om frälsning. Just vid tiden för spexet hade denna Uppsalas äldsta bank uppslukats av jätten Svenska handelsbanken. I "Groggslottet" intill Kalmar nation i hörnet av Johannesgatan och Rundelsgränd bodde ett antal prominenta sörmlänningar, och många landsmän intog sin lekamliga spis på Walhallas matsalar på Sysslomansgatan. Det stolta drakskeppet Fyris II trafikerade under närmare sextio år — ända in på 1930-talet — leden Uppsala-Flottsund och vidare ned över Mälaren, ibland ända till uthamnen Stockholm.

På Lundells begäran åtog sig Gustaf-Adolf Johansson (GA) Grågars roll och var en verkligt imponerande vikingakung, medan det sköna stridsäpplet Sigrid, Tärnan därinunder, kreerades av Carl Tibblin. Förnämliga sångliga insatser gjordes av Tore Fehr som hovbarden Olle med Vers och Sam. Wacrnulf som filosofen Swirar Natt och Dag. Denne uppländske Caruso — enligt min fru studentskornas "pop-idol" — hade enrullerats i vår nationsensemble genom OD-broder GA.

I övrigt upptog rollistan följande namn: Bärsärkarna: Värkar Härskan — Åke Åkerström, Folke Fyllbuter — Torgny Lindgren, Törsten Migbränner — Per Siösteen. Studenterna: teologen Blotsvensson — Berndt Bäcklund, juristen Lennart Balkavränger — Torsten Fromén, medicinaren Ola Tarmasköljer — Ola Månsson, nationens klubbmästare. Sultanen Uschli Pascha spelades av Harry Gombrii, nationens krönikör; Överhov-eunucken och platskommendanten Ramses av Nils-Erik Asklund; Kejsaren Julianus den Grymme av Sven Frigell och Patriarken Photios Theopompos av Allan Björkman. De dansanta odaliskerna gestaltades av Gustaf Åkerblom, Hakon Tydén, Sten Lindquist och Bengt Fredner.

Musiken utfördes av "nationens förnämna stråkorkester": Georg Stenström, nationens sång- och musikanförare, Nils Ravell, Yngve Englund, Arne Brantberg och Åke Sundström. För regin svarade Gunnar Nycander och för koreografin göteborgaren Gunnar Marmén ("Marman"). Jag var sufflör och lär ha hört bra, även i salongen.

Återstår att nämna de verkligt förnämliga dekorationerna av målaren och grafikern Per Månsson, Olas bror. Året innan hade han utfört kordekorationer i Nyköpings västra kyrka och en altartavla i Lunda kyrka. Han visade nu samma inlevelse och samma färgglädje, när det gällde att dekorera Uschli Paschas harem.

Båten till Grekland uppfördes på marsbalen 1926 med en repris dagen därpå, men försvann sedan från repertoaren. Detta kan beklagas, ty det är en bestämd uppfattning att spexet gjorde succés och mycket väl kunnat tåla vid en senare "brush up" för att göras aktuellt. Vid förnyad genömläsning nu efter femtio år tycker jag, att det egentligen stått sig riktigt bra. Troligen var det för stort upplagt och innehöll för många roller, för att någon skulle våga ge sig i kast med det. Riktigt glömt har det dock inte varit. På recentiorsfesten 1940 uppträdde "fem kända vikingar ur nationsspexet *Båten till Grekland*", och på en äldre landsmäns middag ht 1964 hade Sven Frigell och Calle Tibblin en del att berätta därom.

Carl Hulth

På Madagaskar

En bruksanvisning

av Carl Gösta Widstrand

I Carl Isers *Folkslagens historia*, utgiven 1809 hos Magnus Lindh i Örebro kan man läsa att Madagaskar utom ett lysande klimat också har "temligen hyfsade invånare". I Nordisk Familjeboks andra upplaga utkommen ungefär hundra år senare kan man erfara att "Madagasserna äro icke vildar ehuru de ej äro civiliserade i europeisk mening". Dryckenskap uppges också vara mycket allmän. Det är inte mycket man lärt sej på hundra år. Det är därför ganska troligt att man i Uppsala på 1860-talet inte heller visste särskilt mycket om Madagaskar.

Visserligen hade Nils Matson Kjöping varit där på 1650-talet och visste att i sin *Een reesa, som genom Asia, Africa och många andra hedniske konungarijken sampt öar medh flijt är förrättat aff Nils Matson Kjöping* (Visingsö 1667) berätta att han träffat på fågel Rock, potatiser samt människor med ett öga mitt i bröstet. Men det var ju länge sen.

Karl XII mottog på väg mot silverknappen vid Fredrikshald några ut-sända från de pirater som hade sin bas på Madagaskar och öarna runt-omkring. Dessa ville gärna komma under svenskt beskydd och lovade bokstavligen guld och gröna skogar. Gröna skogar hade man kanske fortfarande i Sverige 1718 men guld var det som bekant mindre gott om, varför ett protektionsbrev utfärdades den 24 juni samma år, en eller eventuellt båda deputerade adlades varefter kungen dog och hela saken blev hängande. En expedition under kommandör Ulrich som utsänts för att ta reda på var Madagaskar låg fick vända i Cadiz 1721, och efter några enskilda initiativ tog intresset slut.

Dessa förhållanden hade i Uppsala utretts 1848 av Hans Wachtmeister i en utomordentlig disputationsavhandling, *Om Sveriges planer och åtgärder rörande sjöröfvarne på Madagascar 1718—1727*. Sibrees arbete *Madagascar and its people* kom först 1870 och A. Grandidiers jättelikt anlagda *Histoire physique naturelle et politique de Madagascar* började komma ut av trycket först 1879.

Men det spelar ingen roll vad man visste om Madagaskar på 1860-talet. Envar som läst *På Madagaskar* eller sett det vet att man knappast

tog fasta på att öns invånare var "temligen hyfsade". Snarare tvärtom. Ursprunget till detta oskyldiga burleskeri får man söka på annat håll.

Människoskildringen i *På Madagaskar* hör till den tradition som fortfarande fortlever i s. k. skämtteckningar, och som bygger på idén att alla människor som inte är svenskar är endera människoätare eller lömska, komiska och grymma, och hoppar jämfota. Samt bär hög hatt, och kokar missionärer i svarta grytor.

Det är också en ren sinkadus att handlingen i *På Madagaskar* tilldrar sig just på Madagaskar. Den kunde lika gärna utspelas på månen, i Tibet eller i Finland. Kanske inte, förresten. Härmed förhåller sig sålunda:

Hugo Montgomery-Cederhielm, som skrivit texten till *På Madagaskar*, försvarade 1871 en disputationssavhandling som hette *Om det fantastiska lustspelet*. (Han omkom följande år då han föll från Tiberii klippa på Capri.) Denna var en genomgång och en analys av några lustspel där man lekt med rum och tid och där handlingen förlagts till obegripliga miljöer. Han klagar i avhandlingen över att hans egen tid inte förstår denna typ av dramatik: "det lustspel vår tid älskar är det realistiska", med förebilder i Molière och Scribe, och vidare: "Vår tid är ingen tid för fantastiska lustspel". Det kanske då kändes skönt att ha gjort ett.

Man kan kanske också förmoda att Montgomery-Cederhielm under sitt avhandlingsarbete, som pågick under den tid då *På Madagaskar* skrevs, försökt orientera sig i den genre han analyserar och därför också läst en rad lustspel av fantastisk typ.

1861 utgavs postumt en liten samling, *Vitterhetsarbeten*, av en Johan Magnus Lannerstierna, gustaviansk småpoet, översättare m. m. (död i Strömstad 1797). Boken inköptes till nationens bibliotek och innehåller bl. a. en pjäs, en komedi som heter *Äfventyraren, eller resan till månans ö*.

Detta är sannerligen ett fantastiskt lustspel, som framfördes första gången på Munkbroteatern 30 januari 1791 med musik av J. M. Kraus m. fl. (*Kungliga Teaterns Repertoär 1773—1973*, Stockholm 1974). Den höll sej på repertoiren till 1822.

Månans eller månens ö, det är igen den ö där fågel Rock bodde och idén går tillbaka på arabiska geografer och på *Tusen och en Natt*. Vilken ö som avses kan man dock tveka om. Dess viktigaste egenskap var att ligga långt borta. När den nämns kan den lika gärna vara Waq-Waq eller Java som Madagaskar. I Lannerstiernas pjäs ligger ön i Röda havet. Man hade en vag föreställning om att det låg några öar bortom Kap Guardafui. Men det är ointressant att försöka identifiera ön. Roligare är att titta på pjäsen. I Nils Personnes *Svenska Teatern under gustavianska tidevarvet* (som jag fått av Bjarne Forss, som har läst allt konstigt här i världen) beskrivs pjäsen så här:

"Den handlar om en humoristisk äfventyrare från Paris, herr A la Bonheur, som efter ett skeppsbrott vinddrifves till en åt månen helgad ö vid inloppet i Röda hafvet, där man ämnar offra honom åt öns gudomlighet. Ur detta trångmål räddas han genom öfversteprästens hustru . . . och dotter på hvilka han gjort ett ömt intryck. Han blir gift med den senare och korad till öns höfding, sedan han för det häpnande folket visat sig som undergörare genom att lyfta håret d. v. s. sin peruk från hjässan." Jaha. Om man tillför studenten Rapp (eller Vigg, som han heter i senare utgåvor) och låter trollkonsten bestå i att man kastar snus på invånarna — en ungefär lika komplicerad dramatisk gest som att lyfta sin peruk — så har vi här hela handlingen i *På Madagaskar*.

Det är många ting som är alldeles lika, skillnaden ligger mest i att Lannerstiernas personager vevar på i formfulländade och lätttrimmade alexandrinerna och komiken är inte alldeles uppenbar genom hela det långa stycket. Jag har inte hittat eller rättare sagt inte orkat titta efter om Lannerstiernas stycke går tillbaka på någon t. ex. fransk förlaga. Det är kanske troligt. Musiken, som komponerats av en rad kompositörer med Kraus i spetsen är också den vänligt gustaviansk med glada köror av fiskare, flickor och annat som förmodas finas på månans ö. (UBB 57.3a.20).

På Madagaskarmusiken är ju av en annan typ: den geniala sort som låter som den vore stulen men inte är det. Däri ligger nog också styckets storhet.

Spexvåren 1957

Platonsk dialog med följande inblandade: Harald Rydberg och Lennart Åqvist samt Ragnar Hyltén-Cavallius, vars ande svävar över scenen som föreställer nationens trapphall.

LÅ — *(kommer in från baren)* — Goddag Harald. Minns du Hyltén-Cavallius och spexvåren för tjugo år sedan?

HR — Goddag Lennart. Något. Mitt minne är som en sliten gobeläng där vissa bilder ännu kan anas. Låt oss skaka av dammet!

LÅ — Jag föreslår att vi tillämpar den socratiska metoden att förlösa minnet genom rekonstruktiv och analyserande dialog.

HR — *(vacklar till men sätter sig sedan i trappan)* — Du börjar.

LÅ — Vi yngre bröder kallade honom vanvördigt nog för Hylta Calle. Var det verkligen en adekvat och klagörande benämning på förre förste regissören vid Kungliga Teatern uti Stockholm m m?

HR — Knappast. Namnet leder tankarna närmast till bondkomiker men det vet jag aldrig att han gestaltat. Däremot passade han utmärkt i aristokratiska roller, som t ex A la Bonneheure i På Madagaskar. Hans vackra röst och sköna framtoning gjorde honom också lämpad att framställa kvinnoroller, som Donna Rotunda i Mohrens sista suck.

LÅ — I fortsättningen kallar vi honom H-C för enkelhetens skull *(gör en paus under vilken han tvinnar sitt nackhår)* — Min första kontakt med honom var våren 1952, då han blev vald till hedersledamot på nationen. Därefter dök han upp flera gånger på större fester, bl a våren 1953 när Mohren spelades i trapphallen. Han drog sig gärna upp på vinden till sena groggbänkar och underhöll oss med spirituella och kulturellt belysande beskrivningar av den period i början av seklet då studenter av Södermanlands-Nerikes nation spelade en framträdande roll i inte bara Uppsalas utan även den vidare omnejdens kvalificerade nöjesliv. Han gav även intima inblickar om intriger och intighet i filmens och teaterns innervärld under de följande decennierna.

HR — Fascinerade lyssnade vi till detta som gav en alldeles särskild relief till våra egna kulturella upplevelser från Röda Kvarn och Folkparken i Örebro.

Med hjälp av hemliga recept ur Operans sminkbok förvandlades Janne Hultgren, Stig Källström, Arne Ernestam, Ola Holmqvist, Orvar Starbäck, Hasse Linder och Bosse Nordenborg till krigiska moritasker.

LÅ — Det bör ju ha legat nära till hands att vidtala H-C när man började diskutera ett framförande av Madagaskar vid kamratmötet våren -57. Men det var mer komplicerat än så, har jag för mig.

HR — *(docerande från övre trappavsatsen)* — Som så många gånger förr fanns två grupperingar bland de landsmän som bekymrade sig: traditionsbärarna och nyskaparna. Vid landskapet våren 1956 förkastades ett bud från Stig Ossian Eriksson att för 10.000 kr (möjligen 20.000 kr) göra en uppfräschad och showbetonad uppsättning av På Madagaskar med, skandalöst nog, flickor i kvinnorollerna. (En uppsättning som jag gärna velat se!) Häremot uppreste sig som en man alla som vårdade sig om nationens heder (Carl Uno Sjöblom och Sven Fält) och ekonomi (Bo Nyman och alla gamla andre-kuratorer) och övertygade mig om att jag borde sätta upp såväl Madagaskar som Mohren för 2.000 kr. Min erfarenhet av dessa saker var tillräcklig för att jag skulle gå med på detta.

LÅ — Höll kalkylen? Jag har ett svagt minne av att det blev en behållning på 100 kr.

HR — Enligt andre kurators, Arvid Sandmark, räkenskaper uppgick kostnaderna till nära 9.000 kr.

LÅ — (med en diskret gest mot överläppen) — Än har H-C inte kommit in i sammanhanget! För det gjorde han ju.

HR — Det skedde i början av mars -57, två månader före premiären då jag träffade honom över ett glas sherry i hans stilfulla Östermalmsvåning. Detta var på en tjänsteresa betalad av Geografiska institutionen. Före det hade förberedelserna varit minimala. Guttaperchas kärleksång kände vi ju till från andantet i sörmlänningarnas favoritmelodier och vi inbillade oss troligen att det övriga skulle följa av sig själv. Jag trodde också inledningsvis att det största problemet skulle bli att sortera bland de mängder av glada amatörer som strömmade till för att göra sin lycka på de tiljor som skulle föreställa ömsevis Madagaskar och ömsevis Granda. Problemen framgår av följande skällbrev, som jag sände ut på måndagen den 18 mars i egenskap av bitr. regissör.

”Ärade Människoätare!

Vid söndagens (17 mars) repetition med kören i spexet 'På Madagaskar' på Sörmlands-Närkes nation mötte sex personer upp av de 24 som lovat att komma. Härigenom blev det omöjligt att hålla en nödvändig repetition, vilket drabbade närvarande delar av kör och solister men framför allt regissören Ragnar Hyltén-Cavallius, som offrat mycket av sin dyrbara tid för att åstadkomma ett genomarbetat och storslaget framförande.

'På Madagaskar' är inte ett vanligt studentspex utan är mer att jämföra med en opera comique i den tidige Verdis eller med en operett i Offenbachs stil. Kören är därför inte något statiskt, som står bakom och är folk, utan den får en betydligt aktivare roll än vad som är vanligt, vilket är helt i H-Cs anda. Varje enskild körmedlem har således en speciell funktion med ett noga utarbetat rörelseschema. För att den visuella effekt och mäktiga klang som åsyftas skall kunna uppnås, är det nödvändigt att samtliga kallade är närvarande vid de utsatta repetitionerna och även kommer i tid så att vi inte bara sitter där och väntar.

— — —
Sätt kallelsen på glasögonen så att du inte glömmet av den!”

LÅ — (återkommande från baren med något som liknar ett glas i handen) — Jag hade inte samma problem med orkestern, som jag trummade ihop någon gång i mitten av mars. Det var en salig blandning av hornboskapare, akademiska kapellister och proffsmusiker. När H-C dök upp så arbetade han intensivt och engagerat med oss och friskade däremellan upp oss med lite musikhistorisk bakgrund och oförblommerade omdömen om dirigenter han kommit i kontakt med, som t ex Grevillius, Bokstedt m fl. Om mig sa H-C: ”Den där dirigenten måste vi hålla efter”. Till mig sa

han: ”Kom ihåg att du och jag är huvudmotståndare om repetitionstiden!” Jag minns också utrop som: ”friska tempi, annars blir det dödande långtråkigt” och ”inga utdragna studentspex-ritardandi, men gärna ordentligt uthållna fermat”.

HR — När det gällde körens sångliga kvaliteter så måste vi sänka ambitionerna efter den första rumphuggna repetitionen. H-C plockade istället fram långa, ståtliga gossar från vinden med omnejd som passade bra till krigare. Och eftersom dessa sedan gammalt var väl intränade på Uschiameja och Stridsvind och i alla svårare körpassager gärna lät sig dränkas av orkestern så gick det hyfsat på föreställningen.

(Här uppstår tio taktens paus under vilken man i bakgrunden hör glam och snapsvisor som från en fest.)

Vi fick till slut ihop någorlunda med folk på scenen. Där var sju krigare i stora fjäderbuskar, två hudavdragare med benknor i sina buttricksperuker, en skärslipare, två kockar, fyra präster, två drottningen uppvaktande solfjädersviftare och tre orangutanger.

LÅ — Du och de andra traditionsbärarna höll förstås behärdligt stilen genom att bara ha manliga aktörer?

HR — Drottningen Uschiameja spelades av ”Pompe” Bergqvist och dottern Guttapercha framställdes av assyriologen ”Lucas” Sjöberg. Så fort han öppnade munnen för att säga något så försvann aporna (som faktiskt var flickor) ut i kulisserna. Hans tal var tvetydigt, eller snarare entydigt, men han sjöng så vackert att vi skrev en extra vers till Bulbuls sång.

LÅ — På Madagaskar motsvarade inte riktigt hans uppfattning om en god historia. Jag minns att han blev härsken på H-C under en av de tre generalrepetitionerna och skrek ut över aulan: ”Det här djävla spexet är ju kemiskt fritt från humor!”

HR — Repetitionsarbetet skedde i allmänhet i två steg, dels själva träningen, dels besöket på Gillet efteråt. De fanns som deltog i endera och de fanns som deltog i bådadra. När vår koreograf, förra premiärdansösen Cissi Olsson-Åhrberg, dök upp på repetitionerna så gjorde hon samma djupa intryck på alla tre kategorierna (pensionsåldern är låg för dansöser).

LÅ — (som under föregående replik suttit och räknat på fingrarna) — Även du och andre kurator föll för henne, vill jag minnas, när det visade sig att hon endast ville ha sina resekostnader täckta.

HR — Balett av orangutanger står det antydningssvis i slutet på tredje scenen i första akten och sedan Cissi härjat med flickorna i en vecka så hade den delen av spexet nära nog professionell snits. Balettmusiken försökte vi också göra något åt?

LÅ — Den var någorlunda rätt placerad i rummet, men knappast i tiden. Vi tog den då populära samban Sambesi, som orkestern rev av direkt

Vid inropningarna efter premiären bildades en grupp av Gluffo Wretblad och Uschiameja Bergqvist samt av männen bakom och framför scenen, kapellmästaren Åqvist, regissören Hyltén-Cavallius och diversearbetaren Rydberg.

på gehör. Några dirigentproblem uppstod därför aldrig — orkestern spelade och jag försökte hänga med med pinnen.

HR — Ytterligare en flicka var med i bakgrunden. Det var Katarina Ehnmark som svarade för dekorationerna och för det fick sin belöning när hon blev dekoratörselev på Operan.

LÅ — H-C sa en gång att det var så lätt att arbeta med studenter (jämfört med operasångare!). På grund av sin snabba fattningsförmåga har de så lätt att ta regi. Han fick också många att ge lite extra genom att säga: "Ut och blamera er, det är bättre än att gå och ångra sig efteråt". Om detta kan tillämpas på solisterna vill jag inte uttala mig, för de var ju nästan professionella.

HR — Torgil Ringmar med sin läckra bas spelade stormoritasken Radamuffo och var den som förde traditionen vidare från den beryktade

spexkampanjen efter kriget. Överseprästen Uffo och mänskogödaren Gluffo framställdes av de präktiga och plikttrogna bassångarna Lars Alvegren och Lars Wretblad. — Hur var det, var inte Torgils lillebror med också?

LÅ — Jo då, och jag minns ännu i denna dag hur splittret från aulans kristallkrona regnade över orkestern när Rickard bisserade slutet i Viggs aria. Tillsammans med John Molin i A la Bonneheures roll presterades ett radarspel som var väl inövat i gluntbranschen. En gång måste jag skälla ut de två divorna när de självsväldigt och orytmskt gjorde duetten "En kejsare var i Marokko . . ."

HR — John Molin påminde förresten något om Birgit Nilsson (då). Och det vållade mig problem när han vägrade att gå ner 10 kg på tre dagar för att få på sig den en gång vita khakikostym från 1947 eller tidigare som jag grävt fram ur teatergarderober. H-C beordrade mig omedelbart att köpa eller hyra nya kläder till solisterna. Det blev en något kylig stämning mellan oss, när jag insisterade på att hålla vid det gamla. Till slut måste jag acceptera några utlägg på A la B:s kostym. I övrigt räddades jag av Torgils tjänstetropikhjälm från SIDA, Rickards sportjacka (inte alltför sliten) samt av några raska flickor som tvättade och reparerade bastkjolar och prästmantlar samt sydde fjäderskrudar och fikonlöv åt krigarna. Aporna knöt vi upp svansen på.

LÅ — H-C utnyttjade aporna till att liva upp föreställningen. Det var särskilt ett regigrepp som imponerade på mig och det var när H-C lät Gluffo avsluta sin entréaria med två apor klängande på ryggen. Eljest ville han att solisterna skulle stå stilla och sjunga sina arior och inte gå fram och tillbaka över scenen och därigenom störa det musikaliska intrycket. Hans personinstruktion var verkligen inträngande och omfattade i lika hög grad det musikaliska som det sceniska framträdandet.

HR — (*reser sig upp från golvet och borstar av sig efter LÅ:s demonstration av Gluffos aria*) — Ja hans omsorg om personinstruktionen var berömd. Elak, men belysande är en anekdot som tillskrivs honom (vilket han även verifierade). Vid en inscenering på Operan instruerade han så levande en sångerska som skulle spela lättfärdig (Carmen?) att operachen John Forsell utbrast: "Vilken sköka har inte gått förlorad i Hyltén-Cavallius!"

LÅ — (*slår an några förströdda ackord på flygeln som under tiden rullats in på scenen*) — Från de musikaliska repetitionerna minns jag särskilt hur fascinerande han hanterade Mohren-gänget, när han i musikrummets intimitet gav den grundläggande rolluppläggnings och därefter engagerat och inträngande analyserade och gestaltade de olika personernas karaktär, t ex Rotundas koketteri och Don Cascalunas vredgade auktoritet som mildrades av hans faderliga oro för dotterns öde. Detta var en

skön kontrast mot det mödosammare slitet med att få "mass-scenerna" i Madagaskar att fungera.

BÅDA — (i ett slags unison växelsång) — Låt oss summera. Vad är det bestående minnet av H-C och spexvåren för tjugo åre sedan? Är det konversatören och världsmannen som trollbinder unga landsmän med glimtar från stora världen? Är det eleganten som avslutar sin morgontoalet i tornrummet med att antyda ögonbrynets aristokratiska vinkling med ett diskret pennstreck? Eller är det mäterregissören som får föreställningen att "blomma" utan att man anar det noggranna förberedelsearbetet som även innefattar organisationen av inropningarna?

Nej, det bestående minnet är eldsjelen och den ambitiösa organisatören som sista natten före sista generalrepet kokar smink och kimrök och hemliga ingredienser samt däremellan sitter på aulans scen och lagar gräsmattan kring Rakkas tron.

(Ljuset tonas ner i trapphallen medan de båda arm i arm försvinner ut till vänster till den väntande baren.)

Sedan Mohrens sista suck utandats återuppstod alla lyckligen, nämligen Mustapha Ringmar, Donna Rotunda Molin, Don Cascaluna Wretblad och Don Lopez Alvegren.

Avlidna landsmän

Död

23/3	1976	Lindqvist, Sune
4/4	1976	Hökerberg, Folke Joar Lars
/4	1976	Wijkman, Axel Gunnar
16/4	1976	Tersmeden, Carl Folke Theodor Benjamin Grill
2/5	1976	Ernestam, Gustaf Bernhard J:son
18/5	1976	Neander, Lars Olof Gustaf
27/6	1976	Delphin, Karl Axel Ingemar
30/6	1976	Gauffin, Jacob Hugo
18/7	1976	Thorsell, Sven Gunnar
26/7	1976	Englund, Sven Emil
4/8	1976	Ahreborg, Hilmer Gabriel
18/9	1976	Baecklund-Ehler, Astrid Alfhild
26/9	1976	Hultberg, Per Magnus Gösta
30/9	1976	Pehrson, Karl-Erik
3/10	1976	Fridborn, Karl David
5/10	1976	Flemberg, Oskar Torsten
11/10	1976	Atterström, Erik Reinhold Waldemar
/10	1976	Andersson, Johan August
7/12	1976	Ernestam, Zelmie Hulda Maria, f. Forsberg
12/12	1976	Strandberg, Nils Gunnar
16/12	1976	Mellander, Ester, f. Centerwall
28/12	1976	Norström, Oscar Hjalmar August
4/1	1977	Blom, Karl-Fredrik Sigurdsson
22/1	1977	Lindhagen, Stig Börje
26/1	1977	Löwegren, Claes-Gunnar
15/2	1977	Suneson, Carl-Gösta Vilhelm
20/3	1977	Öhman, Anna Ruth, f. Wennström
25/3	1977	Runcstrand, Karl Anders Helge

Inskr.

1905	professor emeritus
1905	bokförläggare
1907	f. d. taxeringsintendent
1911	f. d. assessor
1909	f. d. rektor
1928	köpmän
1947	distriktsläkare
1922	f. d. läroverksadjunkt
1927	f. d. byråsekreterare
1919	f. d. skolföreläsare
1917	kontraktspastor emeritus
1928	docent
1926	lektor
1930	kontorist
1906	lantbrukare
1930	f. d. överläkare
1914	f. d. provinsialläkare
1916	kyrkoherde emeritus
1913	f. d. adjunkt, fru
1933	tandläkare
1932	fru
1923	tjänsteman
1927	leg. läkare
1933	kyrkoherde
1970	fil. stud
1928	tandläkare
1914	fil.mag., fru
1917	f. d. provinsialläkare

Född

20/3	1887
26/4	1886
30/3	1888
24/2	1892
15/12	1887
13/7	1909
25/7	1922
19/5	1902
11/8	1907
18/12	1900
24/3	1892
10/3	1908
19/4	1908
27/9	1912
7/1	1887
15/3	1911
5/3	1896
2/9	1894
9/10	1893
20/9	1913
10/5	1912
30/11	1900
4/7	1907
3/8	1913
26/6	1949
20/2	1908
4/3	1896
17/4	1898

Från vår till vår

I Q Jussi Nyman

Våren inleddes med terminens 2:a Landskap då det i vanlig ordning förrättades val. Bengt Sterner valdes till Klubbmästare men Förste kuratorsposten och den andra Klubbmästarposten fick vakantsättas p.g.a. kandidatorka. I all hast efter Landskapet packade Förste Kurator Hans Franzén, Klubbmästaren Jussi Nyman, Feststipendiaten Tomas Wilén samt några andra landsmän ner frackarna och for till Helsingfors för att fira Nylands Nations årsfest. På plats befann sig redan veckostipendiaten Roine Johansson. Andre Kurator Christer Multan befann sig samtidigt som vi var i Helsingfors, på stipendieresa i Krakow tillsammans med Peter Kierkegaard.

Hemkomna från Finland och Polen började förberedelserna för vårens höjdpunkt Valborg. HB dammades av, fanor plockades fram, Kärmarskalcken instruerades och Tysken sattes i arbete. Så äntligen kom Valborg och vädret som varit kallt och ruggigt byttes till festväder med hög temperatur både inom- och utombords. Efter sillfrukosten kallade Förste Kurator till Högtidslandskap som var förhållandevis välbesatt. Efter att ha arbetat sig igenom formalian kunde Landskapet enas om att utse Agnetha Rosenborg till innehavare av "Einar Petris minne". Därefter förklarade Förste Kurator Landskapet avslutat och dagens arbete kunde fortsätta.

Torgny Segerstedt vistade lika glatt som vanligt sin vita mössa och vi sjöng om studentens lyckliga dar, medan vi fortsatte ta oss nerför Carolina-backen. På kvällen var det middag på Nationen. Det var en kontrasternas middag, den glättiga stämning som rådde bröts av en del som drabbats av tillfälligt svärmod, så ock vår Andre Kurator som fann det bäst att gå hem och putsa på talet till Hembygden.

Även 1 maj infann sig i år och 190 tappra landsmän samlades för att avnjuta majmiddagen till toner av HB. Sven Delblanc installerades till hedersledamot och tackade med att hålla ett lysande tal över Klubbmästarernas egen favorit Carl Carlsson Gyllenhielm. Andre Kurator klargjorde i lyriska ordalag likheten mellan Storgatan i Strängnäs och en tom Angosturabutelj. Krönikan lästes av Jan-Christer Jaråker. Styrkta av denna middag tågade vi med fanan och HB i spetsen till Polacksbacken där Förste Kurator tillika löjtnant i reserven ledde Nationsexercisen med hjälp av en hund. Därefter vidtog dans och förfriskningar på Nationen.

Efter några veckors respit var det dags för Vårbal. Till vårbalen kom representanter från Polen, Tyskland, England och Finland. Vårbalen var lika festlig som vanligt, Ulf Alex Eriksson och Christian Reimers höll talet till kvinnan och Karin Wihed hyllade mannen. Fram på småtimmarna befann sig Inspektor och Proinspektor tillsammans med "professor" Bokenstrand på Göteborgs Nation och utkämpade sångdueller med stor framgång. Natten avrundades med frukost i den Stavenowska trädgården. Kvar på programmet var bara terminens sista Landskap, varvid Ingrid Stenberg valdes till Klubbmästarinna för höstterminen och Förste Kuratorsposten fick vakantsättas ytterligare en gång då ingen kandidat uppenbar sig. Inspektor tackade landsmännen för den gångna terminen och hemförlovade dem. Efter Landskapssexan var det installation av höstens Klubbmästarpar, där utmärkte sig i synnerhet pågående Klubbmästaren Bengt Sterner med att hålla ett anförande i en halvtimme medan han tittade djupt i Klubbmästarstöveln. Ingrid Stenberg tog det säkra före det osäkra och sparade sig för höstens bataljer. Sparade sig till hösten gjorde också landsmännen som drog från vin och sång för sommaren.

Elddopet för Förste Kurator är stormningen av Bastiljen den 14 juli, men då ingen Förste Kurator fanns så leddes de revolutionära landsmännen av Andre Kurator. Efter att först ha låst in fångarna, Peter Kierkegaard och mig, i jordkällaren tågade de revolutionära krafterna till Stadshotellet där supé avnjöts och Andre Kurator höll ett brandtal på franska som t.o.m. fick de vankelmodiga att utropa "Vive la Revolution". Uppeldade av brandtalet stormades "Bastiljen" och vi befriades från fångenskapens plågor som detta år bestod av tornedos med några flaskor Bordeaux därtill.

Augusti månad, Nationshuset rustar upp med en ny matta i Puben, väggarna målas om och möblerna i Gustavianska rummet kläds om samt

förgylles. Nationen står redo att ta emot landsmännen och höstens recentiorer som i år uppgick till 364 st. Terminen startade på sedvanligt sätt med en kräftskiva i Stavenowska trädgården, men som avslutades ganska snabbt då inte ens snapsvisorna lyckades hålla kylan borta. Då Nationen inte lyckats få fram någon Förste Kurator ställde Förste Kurator em. Hans Franzén upp fram till höstterminens första Landskap den 13 september. Landskapet kom, jag blev vald till Förste Kurator och Hans Franzén installerade mig och donerade samtidigt till Nationen en ordförandeklubb att användas enbart på Landskap.

Min första uppgift var Recentiorsmottagningen då c:a 150 recentiorer kom för att lära känna Nationen, äta ärtsoppa och dricka varm punch. Kontaktsekreteraren Anders Holmgren hade efter mycket pusslande lyc-

Hedersledamöterna Leif Lewin och Gun Widmark vid installationen Gåsmiddagen 1976.

kats få faddrar till alla recentiorer och med Karin Johanssons hjälp lyckades vi få en tipspromenad runt Nationen efter middagen. Under september körde vi igång de från förra terminen redan provade Tisdagsdanserna, danser öppna bara för SNärkingar för att ge landsmännen en kväll i veckan att vara tillsammans, dricka grogg och dansa. I september lade också Madagaskarkommittén in en högre växel och arbetet delades in i olika sektioner. Johan Larson blev ansvarig för scenarbetet, Göran Carenbäck och Lars André för orkester och kör och Agnetha Rosenberg för rekvisita och smink. Stig Ossian Ericson engagerades som regissör och Hans Franzén höll i trådarna som ordförande i kommittén.

Ämbetsmannamiddagen i slutet på september var välbesökt och fru Inspektor Birgit Wijkman förklarade öppet under middagen att det var med henne man skulle dansa vilket gjordes efter middagen då Birgit Wijkman och Hans Franzén vann tangotävlingen.

Det drog ihop sig till Herrmiddag igen och Hans Rosenqvist packade ur kortleken och åkte från Norrköping till sin 21:a Herrmiddag. 21:a Herrmiddag var det också för Anders Bokenstrand som dessutom blev vald på Landskapet några dagar efteråt till Sånganförare för 5:e gången. Herman Fricke hade lämnat köket i flickornas händer och lät sig smaka av maten tillsammans med drygt 90 gäster. Efter flickornas cabaret drog sig herrarna tillbaka till salongerna för att dricka punch, röka cigarrer och spela kort långt fram på småtimmarna.

Dagen därpå var det dags för HB:s höstkonsert och som vanligt lyckades den helt odisciplinerade boskapen att med väl fuktade gommar blåsa till sig ytterligare en succé under Christian Reimers ledning.

Så kom den 18 oktober och mitt första Landskap. Professor Skytteanus Leif Lewin valdes till hedersledamot och Ingrid Stenberg och Bengt Sterner omvaldes till Klubbmästare för vårterminen 1977 och i snart sagt vanlig ordning fick valet till Andre Kurator bordläggas då inga kandidater anmält sig. Samma vecka var det Damsupé. Den manliga serveringspersonalen var denna gång förstärkt med Proinspektor Tom Saldéen till Hill Saldéens stora överraskning. Middagen kännetecknades av febril verksamhet både av damerna och den frackklädda personalen, den senare dock betydligt seriösare. Nämnas skall också att Hill Saldéen vann tefatsåknigen med en åkstil och dödsförakt som skulle fått Frong Klammer att blekna.

När gåsmiddagen kom infann sig 190 landsmän i festsalen och avnjöt en superb anrättad gås. Jag hade äran att installera professorerna Gun Widmark och Leif Lewin till hedersledamöter. Christian Reimers och Ulf Alex Eriksson framförde sången till gåsen, Nationens "mest galne man" Gunnar Ivarsson hyllade kvinnan och Gudrun Eriksson läste krönikan.

Jag kallade till terminens sista Landskap och många infann sig. Solvej Arvidsson blev efter hård kamp vald till Andre Kurator och Landskapet beslutade att gå i garanti för uppförande av "På Madagaskar".

Konstnären Ingrid Atterberg och f. d. inspektör Sune Carlsson, Gåsmiddagen 1976.

Luciafirandet blev traditionsenligt med Luciaåg och lussegröt. Årets Lucia Karin Wihed med tärnor hade dock vissa besvär att hitta Nationens ämbetsmän i Stavenowska huset på morgonen. På kvällen var det gasque med spex framfört av Nationens toppsnäckor som på ett "trevligt" sätt gjorde narr av Nationens ämbetsmän.

Höstterminen var slut. Andre Kurator började göra bokslut och vi andra åkte hem för att fira Jul.

Den 31 december fyllde Nationens förre vaktmästare Rudolf "Rulle" Edén 70 år och han uppvaktades av företrädare för Nationen.

Vårterminen sparkades igång med en julgransplundring, många slöt upp och lekte jullekar under Sånganförare Lars Hallgrens ledning och det hela slutade med att den för dagen förgyllda granen kastades ut. Förberedelserna för terminens första Landskap började och Christer Multan filade fortfarande på Nationens bokslut. Innan Landskapet hann Trikadien med att fylla 15 år vilket firades med pompa och ståt. Förste Kurator var där och delade ut Nationens lilla förtjänstecken i guld till nuvarande och tidigare ordförande.

Så var det dags för Landskap och Christer Multan fick sin ansvarsfrihet och kunde återgå till sina studier. Nationens budget för 1977 fastställdes.

Till klubbmästare efter Ingrid "Signe" Stenberg, som avgick då längtan till studierna blev för stor, valdes Wåge Gustafsson.

Faddermiddagen denna termin var välbesökt men tyvärr inte av recentiorerna utan av faddrarna som utgjorde en klar majoritet under middagen. En fördel med det var att snapsvisorna hördes bättre. Antalet nyinskrivna denna termin är däremot 174 till början på mars vilket är en kraftig ökning från förra året. Dagarna efter Faddermiddagen samlades Nationens herrar för att smida planer inför Damsupén. Damsupén inföll och blev lyckad, Solvej Arvidsson var värdinna och Wåge Gustafsson fick springa benen av sig med små lappar på silverbricka. Damerna uppförde sig som damer och herrarna hade det trevligt och underhöll damerna med bl. a. framförande av "Lena Brus" alias Hans Franzén.

Arbetet med kamratmötet hade satt igång och i dagarna har kallelsen gått ut. Vi på Nationen jobbar vidare på vårens projekt och hoppas att allting klaffar så att vårsolen kommer att skina på vår Nation även i år.

Jussi Nyman

Kårmarskalk Karin Johansson, I Q em. Hans Franzén, I Q och förste fanbärare Johan Hydén efter Örebrofanans återerövring från V-Dala.

Nationens ämbetsmän

HÖSTTERMINEN 1976

Inspektor:	Univ.råd. Gunnar Wijkman
Proinspektor:	Prof. Tom Saldén
Förste Kurator:	Jussi Nyman
Andre Kurator:	Christer Multan
Skattmästare:	Fil.mag. Seppo Gerestränd
Bibliotekarie:	Anna Swärd
Klubbmästare:	Bengt Sterner
Klubbmästarinna:	Ingrid Stenberg
Musikanförelare:	Christian Reimers
Sånganförelare:	Anders Bokenstrand
Krönikör:	Gunnar Ivarsson
Nationsfotograf:	Carl Larsson
Kärmarstkalk:	Karin Johansson
1:e fanbärelare:	Johan Hydén
2:e fanbärelare:	Michael U Karlsson
HB:S anförelare:	Ulf A Eriksson
Biljardär:	Roine Johansson
Schackförelman:	Vakant
Bridgeförelman:	Rolf Andersson
Redaktörer:	Mart Maandi
	Johan Gembel
Kontaktsekretelare:	Anders Holmgren
Nämndsekretelare:	Ann-Charlotte Dalin
Stip.sekretelare:	Arvo Hänni
Teaterdirektör:	Gunnar Ivarsson
Tisdagsvärdar ord.:	Johan Hydén
ord.:	Peter Burman
bitr.:	Berit Lönndahl
	Arley Zander

VÄRTERMINEN 1977

Inspektor:	Univ.råd. Gunnar Wijkman
Proinspektor:	Prof. Tom Saldén
Förste Kurator:	Jussi Nyman
Andre Kurator:	Solvej Arvidsson
Skattmästare:	Seppo Gerestränd
Bibliotekarie:	Anna Swärd
Klubbmästare:	Bengt Sterner
Klubbmästare:	Wåge Gustafsson

Musikanförelare:	Christian Reimers
Sånganförelare:	Lars Hallgren
Krönikör:	Christian Reimers
Nationsfotograf:	Björn Haraldsson
Kärmarstkalk:	Johan Hydén
1:e fanbärelare:	Michael U Karlsson
2:e fanbärelare:	Per Axelsson
HB:S anförelare:	Ulf A Eriksson
Biljardär:	Roine Johansson
Schackförelman:	Vakant
Bridgeförelman:	Vakant
Redaktörer:	Mart Maandi
	Johan Gembel
Kontaktsekretelare:	Anders Holmgren
Nämndsekretelare:	Eva Henriksson
Stip.sekretelare:	Arvo Hänni
Teaterdirektör:	Gunnar Ivarsson
Tisdagsvärdar ord.:	Berit Lönndahl
ord.:	Richard Wickström
bitr.:	Leif Andersson
	Ingela Engrup

Nationsföreningar

IF Trikadien	
Ordförelande:	Lars Hagel
Sekretelare:	Gunnar Ahrén
Wasaloppsorden	
Stormästare:	Sten Åkerlund
Präntmästare:	Robert Wikström
HB:s Vänner	
Ordförelande:	Carl Gösta Widstrand
Sekretelare:	Stig Holmquist
Örebrokarolinare i Uppsala	
Ordförelande:	Stig Holmquist
Södertäljes Förening, Telge Tokar	
Ordförelande:	Hans Olofsson
Sekretelare:	Elenor Melin
Vännerna från Nyköping	
Ordförelande:	Per Oehme
Sekretelare:	Helene Claesson

Nationens ekonomi

UTGÅENDE BALANSRÄKNING

för fastighets- och fondförvaltningen

Tillgångar	1974-75	1975-76
Postgiro	3.307:62	27.158:27
Bank	162.735:12	94.737:45
Diverse fordringar	26.087:60	72.173:89
Obligationer och aktier	377.974:92	326.161:27
Fastigheter:		
Nationsfastigheten	179.781:15	212.861:62
Arkadien	449.693:44	475.015:60
Rosendal 13	1.003.730:92	1.011.140:60
Stavenowska	430.000:—	425.000:—
	<u>2.633.310:77</u>	<u>2.644.248:70</u>

Skulder och fonder

Diverse skulder	25.433:12	27.973:70
Inteckningslån:		
Stadshypotekskassan Arkadien	250.000:—	250.000:—
Stadshypotekskassan Rosendal 13	300.000:—	300.000:—
Upsala Sparbank Rosendal 13	224.825:—	223.100:—
Upsala Sparbank Stavenowska	54.106:66	50.366:41
Upsala Sparbank Rosendal 13	34.268:34	36.133:59
Länsstyrelsen Stavenowska	261.193:34	259.933:59
Bostadsstyrelsen Stavenowska	114.700:—	114.700:—
Hyresdepositioner	14.100:—	8.900:—
Reparationsfond Stavenowska	30.000:—	35.000:—
Pensionsfond Arkadien	16.092:42	16.097:04
Donationsfonder	115.315:96	116.426:75
Nationsfonder	531.704:51	537.675:—
Stipendiefonder	655.800:54	667.580:56
Reserverade medel	5.770:88	362:06
	<u>2.633.310:77</u>	<u>2.644.248:70</u>

UTGÅENDE BALANSRÄKNING PER DEN 30.6.1976

Tillgångar	1974-75	1975-76
Bank	30.753:47	19.650:95
Utestående lånefordringar	413.519:19	469.900:76
Fordringar ränta	1.456:94	301:63
	<u>445.729:60</u>	<u>489.853:34</u>

Skulder och Eget kapital

Lån:		
Upsala Sparbank	184.069:19	210.450:76
Södermanlands- Neri- kes nation	50.000:—	50.000:—
Självhjälpsför.	75.926:—	75.926:—
	<u>309.995:19</u>	<u>336.376:76</u>
Diverse skulder	800:—	1.150:—
Reserverade medel	134.934:41	152.326:58
	<u>445.729:60</u>	<u>489.853:34</u>

VINST- OCH FÖRLUSTRÄKNING

Nationen för tiden 1 jan. -76—31 dec. -76

Intäkter och kostnader

	1976	1975
Terminsavgifter	164.105:45	150.898:50
Hyror	53.790:10	63.608:—
Sommarpub	51.665:10	32.399:77
Övriga intäkter	36.936:—	15.628:12
	<u>306.496:65</u>	<u>262.534:39</u>
Adm. kostnader	384.465:62	././ 263.346:17
Resultat före räntor/./ 77.968:97	././ 811:78

Finansiella intäkter och kostnader

Ränteinkomster	11.922:49	7.257:66
Redovisat resultat/./ 66.046:48	6.445:88

VINST- OCH FÖRLUSTRÄKNING
Klubbverket för tiden 1 jan. -76—31 dec. -76

Intäkter och kostnader	1976	1975
Försäljning	1.171.382:—	889.348:30
Tillverknings-, försäljnings och administrationskostnader	1.075.138:27	904.416:41
Rörelseresultat	96.243:73	./ 15.068:11
Resultat före bokslutsdispositioner		
Varulagerreservförändring	1.369:80	22.041:22
Resultat	97.613:53	6.973:11

BALANSRÄKNING DEN 31.12.1976

Kassa	—:—
Postgiro	1.418:32
Bank	120.635:23
Studielånefond	50.000:—
Kreditkassan, kåren	4.000:—
Fordringar	3.655:—
Fordringar, övriga	—:—
Fordringar, seniorföreningen	—:—
Handlån	31.700:—
Lager baren	38.885:69
	250.294:24
Musikfond	573:—
Honorariefond	3.020:—
Reservfond	67.088:54
Dispositionsfond	—:—
ATP-fond	1.649:61
Biblioteksfond	9.681:69
Nyanskaaffningsfond	—:—
Nat. matrikelfond	1.800:—
Personalskatter	5.505:—
Kåravgifter	2.240:—
Trikadien	1.480:—
Försäkringar	187:—
Skulder	83.182:35
Handlånekassan	42.000:—
Förseningsavgift	320:—

Resultat före disp.:	
Nationen/ 66.046:48
Klubbverket	97.613:53
	250.294:24

Avsättningar:	
Honorariekassan	1.705:—
Biblioteksfonden	475:30
ATP-fond	29.386:75

Uppsala den 31 januari 1977
Christer Multan

KOMMENTARER TILL 1976 ÅRS BOKSLUT

Vinst- och förlusträkningen för nationen

Terminsavgifter: Ökningen beror på den ökade tillströmningen till universitetet. Under 1976 noterades ovanligt många nyinskrivningar vid nationen.

Hyror: De minskade intäkterna på hyressidan beror på att nationen 1975 erhöll 14.000:— i bonus ifrån restauratören för åren 1974 och 1975 enl. hyresavtal.

Sommarpub: Sommarpuben 1976 hade en annorlunda utformning jämfört med 1975. 1976 innefattade sommarpuben 6 st antiteque (danskvällar), vilka medförde att intäkterna ökade kraftigt.

Adm.kostnader: De höga adm.kostnaderna förklaras av att nationen betalade FD närmare 90.000:— p.g.a. underskott i nat-fastigheten. Hyran för 1976 uppgick till drygt 162.000:—. Övriga betydande poster var nationstidningen 16.000:— och löner och arvoden 75.000:—.

Vinst- och förlusträkning klubbverket

Klubbverkets omsättning ökade avsevärt under 1976. Den stora inkomstkällan var puben, som inbringade drygt 105.000:—. Lunchserveringen fick ett klart uppsving under hösten. Höstterminens resultat uppvägde vårterminens stora underskott och lunchen inbringade 1976 1.721:—.

Gasquer, söndagsmiddagar, kaffen och tisdagsträffar resulterade i ett visst underskott. Dessa verksamhetsgrenar är dock enbart tillägnade egna nationsmedlemmar vilket gör att man inte behöver se alltför allvarligt på dessa förhållandevis små underskott. Gasquer ./ 976:—, Söndagsmiddagar ./ 2.337:—, Kaffen ./ 1.906, Tisdagsträffar ./ 4.723:—.

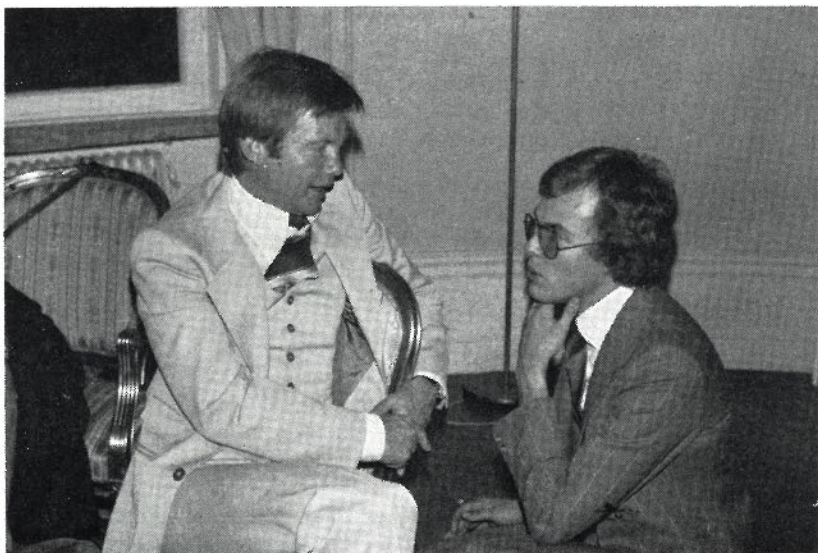
Framtidsutsikter:

Vissa orosmoln vilar över 1977. För det första utgår nationens utskänkningstillstånd i september. Förhandlingar inför det nya avtalet sker centralt genom kuratorskonventet. Hur det nya avtalet kommer att utformas är mycket svårt att förutspå i dag men i värsta fall kan det nya avtalet få ödestigra konsekvenser för nationens ekonomi. F.n. säljs i puben, som är nationens stora inkomstkälla, starkvin, vin och öl. Om ett annorlunda avtal kommer till stånd i oktober kan det innebära att vi bara får utskänka pilsner. Det skulle innebära ett stort inkomstbortfall för vår del.

Arbetsgivaravgiften 1977 ökar kraftigt för nationen p.g.a. att vi numera är skyldiga att erlägga ATP även för de arvoderade ämbetsmännen.

Trots dessa orosmoln kan man hoppas att 1977 blir ett bra år för nationen. Jag hoppas innerligt att nationens stora satsning på jubileumsförställningen av Madagaskar slår väl ut och åtminstone går jämnt upp.

Christer Multan
2:e kurator em.

Proinspektör och 2 Q em. Christer Multan.

Examinerade

Med.dr.

Per Venge

Uppsala

Med. fak.

Med.lic.

Rune Bäck

Uppsala

Läk.ex.

Christina Nyström

Kumla

Per Kvidal

Uppsala

Claes Hemlin

Uppsala

Ellika Andolf

Vändersborg

Katrin Hint

Uppsala

Leif Pettersson

Flen

Bengt Hägg

Visby

Med. kand.

Carl-Ove Andersson

Linköping

Sören Berg

Linköping

Gunilla von Campenhausen

Stockholm

Pia Dahlén

Karlskoga

Göran Frigell

Uppsala

Inger Jansson

Örebro

Åke Randestad

Uppsala

Sven Arne Silfverdal

Örebro

Göran Sommansson

Linköping

Gunnar Steineck

Södertälje

Johan Ramstedt

Eskilstuna

Peter Persson

Linköping

Hans Wessel

Danderyd

Kerstin Buremalm

Västerås

Anna Blomqvist

Katrineholm

Åsa Blomberg

Nyköping

Pontus Götell

Örebro

Kim Lille

Södertälje

Lars Erik Larsson

Södertälje

Tellervo Olli

Uppsala

Per Swensson

Solna

Karin Lindell

Huddinge

Teol.dr.

Sven Tengström

Uppsala

Teol.kand.

Sven Trägård
Håkan Henriksson
Ulla Hindbeck
Carl-Axel Folkegård
Kristen Annell
Torbjörn Johansson
Lena Eriksson
Staffan Hellberg
Mats Andersson
Leif Lindin

Prak.teol.ex.

Carl-Axel Folkegård
Håkan Henriksson

Jur.kand.

Rolf Matsson
Ulf Svalling
Anders Nordberg
Stig Elofson
Britt Karlsson
Per-Erik Andersson
Anders Lindberg
Bertil Fleméus
Eva Bloom
Ingrid Ågerup
Gunnel Innegård
Carin Stålhane
Cecilia Gunne
Margret Inger
Sven Björklund
Lars Högman

Matematisk-naturv.

Fil.dr.

Ann-Christine Rydén
Anders Wichman
Per Nyborg
Mathew Offedile

Civiling.

Per-Åke Persson
Göran Holte
Karl-Gustav Lurén

Falun
Eskilstuna
Stockholm
Uppsala
Strängnäs
Eskilstuna
Örebro
Katrineholm
Uppsala
Uppsala

Uppsala
Eskilstuna

Örebro
Eskilstuna
Askersund
Sundsvall
Karlskoga
Härnösand
Eskilstuna
Uppsala
Katrineholm
Uppsala
Nyköping
Örebro
Stockholm
Uppsala
Örebro
Örebro

Uppsala
Södertälje
Örebro
Nigeria

Strängnäs
Uppsala
Nyköping

Fil.kand.

Göran Rehn
Olle Östling
Henrik Lundström
Åsa Törngren
Anders Bengtsson
Claes Deander
Michael Hakman
Cecilia Krantz
Eva Andersson

Kompletterande utb.

Mait Pöllupüü

Hum. fak.

Fil.dr.

Lars Åkeblom
Gunnar Broberg

Fil.kand.

Leif Eriksson
Bo Olsson
Cecilia Myhrman
Jan Linné
Jonas Falk
Kerstin Melin
Kjell Lund
Antti Ylikiiiskilä
Birgitta Andersson
Åsa Nyhlén
Håkan Jansson

Kompl. utb.

Margret Halvardson

Samhällsvet.

Fil.dr.

Dag Sörbom

Psykologex.

Birgitta Pettersson
Marina Skalin
Björn Elwin
Eva Boëthius

Södertälje
Uppsala
Eskilstuna
Eskilstuna
Örebro
Eskilstuna
Polen
Saltsjöbaden
Sigtuna

Uppsala

Stockholm
Uppsala

Örebro
Örebro
Mariefred
Örebro
Uppsala
Uppsala
Laxå
Fellingsbro
Trosa
Örebro
Örebro

Uppsala

Uppsala

Eskilstuna
Uppsala
Örebro
Stockholm

Cecilia Ralfe
Karin Sonnander
Margareta Lofander

Ekonomex.

Christer Olsson
Björn Åsbrink
Birgitta Strandberg
Jan Thörnell
Per Eriksson
Leif Lindmark
Carl-Erik Stålberg
Anders Forsgren
Gunnel Fallgren
Lars Widén
Torbjörn Eriksson
Åsa Myrsten
Mats Hagberg
Georg Alverling
Thomas Eriksson
Monika Behnke

Fil.kand.

Ingela Wiman
Bengt Larsson
Per Eriksson
Lennart Carlborg
Hans Danielsson
Anders Forsgren
Marco Gomez Solorzano
Rikard Millner
Lars-Göran Käll
Agneta Dahlberg
Jan Hjärpe
Michael Nydén
Björn Haraldsson
Jan-Olov Molin
Gunilla Hultqvist
Carl-Olof Öijmark
Erik Perntz
Tommy Nygren

Kompl. utb.
Per-Olov Rapp

Katrinholm
Strängnäs
Norrköping

Strängnäs
Katrineholm
Örebro
Stockholm
Strängnäs
Eskilstuna
Eskilstuna
Gävle
Svenstavik
Eskilstuna
Nyköping
Uppsala
Gävle
Uppsala
Nyköping
Karlskrona

Enköping
Örebro
Strängnäs
Linköping
Täby
Gävle
Uppsala
Uppsala
Uppsala
Eskilstuna
Oxelösund
Sundsvall
Örebro
Uppsala
Uppsala
Uppsala
Eskilstuna
Uppsala

Sala